

Guti Tünde

**IGAZSÁGBAN
FELNÖVEKEDVE**

Guti Tünde

IGAZSÁGBAN FELNÖVEKEDVE

Guti Gergő illusztrációival

„Legyenek kedvedre valók szájam mondásai, és az én
szívem gondolatai előtted legyenek, ó Uram,
kösziklám és megváltóm.”

Zsoltárok 19:15.

TARTALOMJEGYZÉK

Ajánlás	5.
Előszó	9.
Bevezetés	11 .

I. rész: „A TE BIZONYSÁGAID ÉN GYÖNYÖRŰSÉGEM ÉS ÉN TANÁCSADÓM.” Zsoltárok 119:24.

1. Fordulópont az életemben	13.
2. Ki az, akit Jézus ismer?	18.
3. Mindennél fontosabb legyen Jézus!	21.
4. A gyöngysor	24.
5. „Lélek és élet”	27.
6. Keresztyén jellemfejlődés	30.
7. Ezsdrás szíve	40.
8. „Sohasem ismertelek!”	43.
9. A puszta áldásai	46.
10. Isten célja	50.
11. A meg nem értések margójára	55.
12. Emlékezés a vérszövetségre	60.
13. Isten műhelyében	63.
14. ”Avagy őrizője vagyok az én testvéremnek?”	67.
15. Imádság megújulásért	68.

II. rész: KIÁLTÁS A KAPUBAN 71.

1. Kiáltás a kapuban	73.
2. Ajándékok – keresztt – szeretet	76.
3. Amikor a szeretet kihül	83.
4. A tanítások szele	87.
5. A szívünkbe írt törvény	91.

6. A kegyelem táblái	103.
7. Szabadság vagy szabadosság?	109.
8. Az a tíz Ige	113.
9. Cserépedény életem	119.
10. Szent Szellemhez imádkozni?	123.
11. Kiábrándulás	125.
12. Vallásválság, útkeresés	130.
13. Vissza az alapokhoz!	137.
14. Az igazság mérlegén	141.
15. Milyen ébredést várok?	143.
Záró gondolatok és imádság	144.

Ajánlás

Járd végig Guti Tündével az ő Spirituális Odüsszeáját, azaz olvasd végig ezt az ihletett írást. Már az elején a Szentlélektől ihletettnek ismertem fel. Egy inspiratív monológ, imádságokkal meg-megszakítva az Egyház, Eklészia egyes visszasságait tapasztalva; teológiai, hitéleti-gyakorlati tévútjait érzékelve, - itt-ott azokba beletévedve, de végül Isten kegyelmes beavatkozása, szabadítása és vezetése által „kiszabadulva”. Mindezt újra végiggondolja, leírja a szerző. Az igazi, autentikus és hatékony újszövetségi hívő élet – és egyház - definícióját keresi alázatban, bűnbánatban és töredelemben, de őszinte keresésben és akarással – s végül sikerül is neki összegezni jó lelkiismerettel, biblikus megalapozottsággal. Hasznos lesz számodra is.

Alig kezdtem el olvasni, máris meglepett a személyes érintettség, ami a könyv végéig érve egyre újabb „igei-tapasztalati élményekben” részesített. (Egyik értéke ennek a kis könyvnek talán mások számára is ez lehet majd?!)

Lelki zárándoklatában, keresésében a Szeretet Himnuszához is eljut az író (1Kor 13. fejezet). Akiben ez a SZERETET él, azt biztosan megismeri Jézus, - vonható le a konklúzió a szerző gondolatmenetét követve. Találkoztam már ezzel a megfogalmazással, hogy „Sátán minden ajándékot (karizmát) képes

imitálni, utánozni, de a szeretetet (AGAPÉ-t) nem!” Ez szinte kinyilatkoztatással felérő, tapasztalati igazság!

Érdemes megjegyezni, hogy a Szeretet Himnusza nem csupán a karizmákkal foglalkozik, hanem még két fontos dolgot is megemlít a 1Kor 13:3. versében. Az egyik - az eredeti szöveg pontos fordításában – azt a karitatív jótékonykodó alamizsnaosztást jelenti, ami ma szinte sehol sem található a keresztyénségben, amikor valaki a teljes vagyonát apránként felelteti a szegényekkel! A másik az önként vállalt mártíromság: „ha testemet tűzhalálra szánom”! A lényeg: ezt Szeretet nélkül is meg lehet tenni, de akkor (is) semmi vagyok! Valaki így fogalmazott egyszer: „Semmi sem minősíti a hívő életet (azaz nem ad neki igazi értéket), csak a szeretet!”

Többször is említi a szerző még ebben a témában a „királyi törvény” fogalmat. Általában a „királyi” jelzőt a törvény szó mellett, mint legelső, legfontosabb, leginkább számottevő értelemben használja. Így tehát a szeretet szuperioritását fejezi ki vele. Jó, hogy megtalálható a könyvben a pontos idézet is: „Ha ellenben betöltitek a királyi törvényt az Írás (ÓT) szerint: Szeresd felebarátodat, mint magadat! – helyesen cselekedtek. (Jakab 2:8.) Komoly kérdést vet fel az író, amikor arról elmélkedik, hogy lehet-e a Szent Szellemhez imádkozni? Egészséges, biblikus választ kapunk a kérdésre.

Kiábrándulás után, mégis jó, lelkileg egészséges, igeileg helyesen megalapozott, igaz hitvallást és meghatározást találunk a könyv vége felé az alábbiak szerint, - a már korábban is feltett kérdésre: „Mit jelent a keresztyénség?”

– „Hiszek a dinamikusan szolgáló keresztyénségben! Hiszek egy egészségesen élő organikus gyülekezetben, és abban, hogy a Szentlélek ajándékai az Egyház épülésére adattak, és Ő az, aki ezeket osztja és működteti.”

Egyedülálló és nagyon hatásosan kifejezőerejű az az allegória, amelyet a szerző az „élő mag” (csíráképes, életképes) általi fogantatás, méhen belüli fejlődés, vajúdás és végül a megszületés analógiájával fejez ki hitbeli, szellemi-lelki igazságokat, fejlődési fázisokat a könyv különböző pontjain. Mindez ebben az igében az újjászületésre utal: „mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő, és maradandó igéje által.” (1Péter 1:23.).

Olvasás közben felvetődött bennem az írás műfajának meghatározási lehetősége. Az Ajánlás kezdetén ennek nyoma van. Menet közben eszembe jutott Szent Ágoston (Augusztinus) Vallomások című művének stílus hasonlósága is. A könyv végén maga a szerző vall arról, hogy eredetileg Blog bejegyzések, igei elmélkedések jegyzetei

felhasználásával, ezek későbbi egybe- és átdolgozásával
született meg ez a könyv. Jó, hogy végül megszületett.
Kísérje Isten áldása megjelenését, olvasását!

Szlovák Tibor lelkipásztor – Orgovány, 2015. november.

Előszó

Istennél sohasem a tömeg számít, hanem az egyes emberek szíve! Nem számít a gyülekezeti helyszín sem, csak az Ő utána felfakadó őszinte vágy! Nem fontos a külső megjelenés, a társadalmi pozíció vagy az anyagiak, csakis a bűnbánó szív odaszánása!

Lényegtelen és hasznavehetetlen minden emberi erőlködés, ha akadoznak a dolgok! Meg kell állni, és ártértékelve a megtett utat, ki kell szállni a hamisan felpörgetett mókuskerékből!

"Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, a hova küldöttem."

Ésaiás 55:11.

A hamisítatlan Igét hirdetjük, a megfeszített Krisztust prédikáljuk, vagy figyelemfelkeltő, különleges rendezvényeket szervezünk a létszám növelésére? Eszközeinkkel érdekesítő látványosságra törekszünk, vagy igazi megoldást nyújtunk az égető problémákkal küszködő embereknek? Kellemesen eltöltött, minőségi zenével és bibliaversekkel tűzdelt színházelőadást nyernek az imaházba betérők, vagy örök

életet?

Számszerű növekedés, népes gyülekezet csupán a cél, vagy teljes szívvel az Úrnak odaszánt, egymás terheit hordozó tanítványok bensőséges közössége?

Istennél nem a felszálló füst, a hang- és fényeffektek dominálnak, amikor megszólít és a szívekre beszél. Így jellemzi a Messiást a próféta:

"Nem kiált, és nem lármáz..." Ésaías 42:2.

Ami igazán számít, az a szívek meglágyult földje, ahova az Úr beleszórhatja a szent magot, hogy kicsírázva és felnövekedve gyümölcsöt teremjen. "Harminc, hatvan vagy száz annyit." Jézus figyelmesen vizsgálja az aratnivalót.

Guti Tünde

Bevezetés

Aki valóban újjászületett, az felismerte és egész mélyen átélte bűnei következményeként a halálos ítéletét, majd miután őszinte bűnbánattal megtért és kegyelmet nyert, Isten iránti olthatatlan szeretetre gyúlva befogadta szívébe az őt új teremtéssé szülő Szent Igemagot.

Ez a mag, az Igazság növekszik benne, így kész naponta halálra adni magát Jézusért: előbb a régi természetű ó emberét, majd, ha olyan helyzet állna elő, akár az életét is leteszi az Úrért.

Az újjászületett ember ténylegesen halálra szánt, ám mégis ő él igazán, telve az Élet Igéivel. Szüntelenül szomjazva és éhezve az Igazságot, már nem a világnak, sem önmagának vagy másoknak való megfelelni akarás, hanem az Úr tetszésének keresése ösztönzi szent, tiszta és irgalmasságot gyakorló életre: gondolkodását fegyelmezetten Isten beszédéhez szabja, és bár tudja, hogy koránt sem tökéletes, mégis teljes igyekezettel törekszik a Krisztus szerinti, örömmel, szeretettel és alázattal szolgáló engedelmességre.

I. rész

„A TE BIZONYSÁGAID ÉN GYÖNYÖRŰSÉGEM ÉS ÉN TANÁCSADÓM.”

Zsoltárok 119:2

1.

Nincs annál csodálatosabb, mint amikor egy bűnös hátat fordít a régieknek, és visszatér az Atyához! Angyali seregek örvendeznek a mennyben, és vágyva-vágyanak betekinteni a megváltás csodájába!

FORDULÓPONT AZ ÉLETEMBEN

A változásokat mindig komoly felismerések előzik meg. Döntések nélkül azonban soha nem kezdődhet semmi új. A fordulópont elengedhetetlen!

Velem is ez történt tizenévesen. Hatalmas erővel nehezedett rám bűneim súlya, amikor rádöbbsentem, hogy nem állhatok meg a szent Isten előtt, és beláttam: halálra méltó bűnös vagyok.

Annyira fájt az Istentől való elszakítottság, hogy döntést értelt bennem. Teljes szívből megbántam, megutáltam a vétkeimet és megtértem.

Meggyőződése, hogy ez a lelki gyötrelem készítette elő az utat, hogy később átjárhasson a kegyelem túláradó öröme! Ez a szívbeli hasadtság űz Jézushoz, hogy vérével átmossa és újjáteremtsen.

Láttam én is, milyen tisztátalan vagyok, megsemmisítő volt annak tudata, hogy Isten szentségének a tüze megemészthet. Nem gondolom, hogy könnyebben térnek meg és változtatják meg gondolkodásukat azok, akik mélyebbre merültek a világi züllésben!

A szív állapotától és készségétől függ a változni akarás!

Amikor átéltem az Isten nélküli lét halálos veszedelmét, felismertem, hogy semmi esélyem sincs a megmenekülésre, egyedül csak a keresztnél, Jézus vére által. Döntöttem: nemcsak vasárnaponként hallgatom Isten üzenetét a templomban, hanem mindennap Jézust akarom követni, és saját szívem lesz temploma!

A keresztnél volt a fordulóponthelye! Itt indultam el pont az ellenkező irányba. Ahogy egy régi énekben énekelhetjük:

„Eldőlt a szívemben: követem Jézust. Nincs visszaút!
Mögöttem a világ, előttem a keresztt. Nincs visszaút!
Ha nincs is társam, követem mégis Őt! Nincs visszaút!”
A bűnbánat keserű fájdalmát az újjászületés boldogsága
váltotta fel. Lelki tusa nélkül lehetetlen a mélyreható változás,
nem gyullad fel szenvedély és lelkesedés Jézusért! Csak, aki
tudja, hogy elveszett volt, de üdvösséget nyert, az loboghat
olthatatlan tűzzel Megváltójaért! Ezt élhettem át én is.

„A keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik
elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Isten ereje.” I. Kor.
1:18.

Egyedül csak a keresztnél lehet az örök életre szóló,
visszavonhatatlan döntést hozni! Jézus Krisztus a Kezdet és a
Vég. Vele indulunk el a fordulóponttól, és Hozzá érkezünk
utunk végén.

Ezt el kell mondani másoknak is. De hogyan? Megbántás lesz
ez vagy megmentés?

Néha annyira megértjük barátainkat, rokonainkat, egy hamis
félelem szorít (nehogy megsértsük, megbántsuk őket), amikor
életük legfontosabb döntéséről van szó. Viszont ha nem

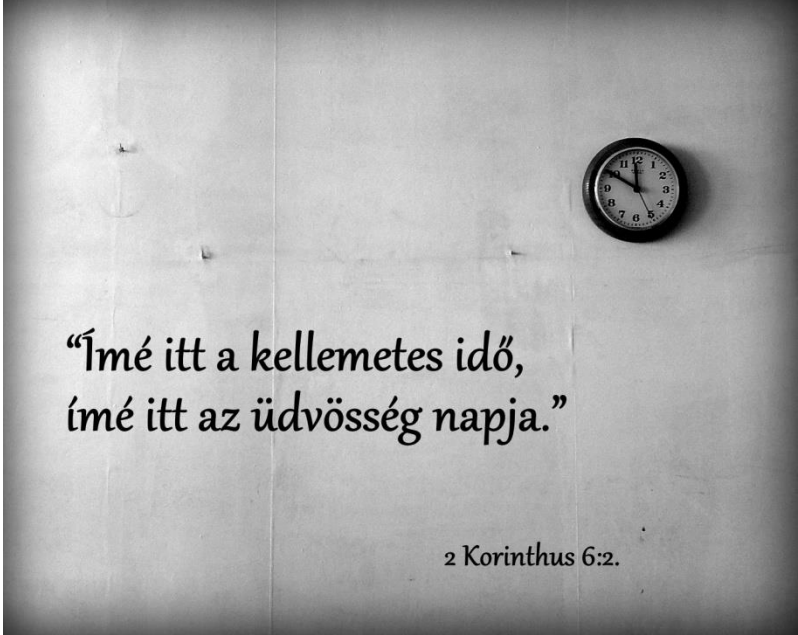
tudatosítjuk az emberekben, hogy a bűn elválaszt Istentől és ennek zsoldja halál, miért keresnék az Urat? Ugyan miért hagynák el azt az életstílust, amiben jól érzik magukat?

Sokan vannak meggyőződve becsületességükről, mert nem lopnak, nem hazudnak, harmonikus, szeretetteljes családi légkörben élnek, megértő barátokkal körülvéve. Nem szenvednek hiányt semmiben. Boldogok. Kérdezik is, miért lenne szükségük megtérésre?

Meg kell mondani nekik féltő szeretettel, hogy Istentől elválasztva élni az több mint veszélyes, az maga a halál! Néha azért enged meg az Úr „útkereszteződéseket” vagy összetöretéseket, hogy az elért eredményeiben sütkérező – a maga erejére oly büszke - ember felismerje elveszett voltát. A figyelmeztetést elutasító, kemény szív csak ebben a megalázkodott állapotban tudja helyesen értelmezni és elfogadni Istennek a Jézus Krisztusban felé kinyújtott kegyelmi ajándékát.

Akit nem szembesítenek azzal, hogy eltévedt, miért fordulna vissza megkeresni a helyes utat?!

"Másokat pedig retentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből." Júdás 1:23.

“Ímé itt a kellemetes idő,
ímé itt az üdvösség napja.”

2 Korinthus 6:2.

2.

KI AZ, AKIT JÉZUS ISMER?

„Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok...”

A sokszor és sok helyen idézett I. Kor. 13-at boncolgattam gondolatban. A szeretet himnuszaként ismert páli levélszakasz írókat, költőket ihletett már meg, emberek lelkét bolygatta fel, ahogy az enyémet is már annyiszor.

Ez a két szó úgy vágott belém, mint az ízeket, szöveteket a műtét során szétválasztó szike: „Semmi vagyok.”

Élesen hatolt, pengeként, egyre mélyebbre, végül szívem hústáblái közé ért: „Semmi vagyok!”

Ezután szinte azonnal felötlött bennem az az íge, amit Jézus mond majd az ítélet napján, az örület határára zuhanó, rémült és kétségbeesett keresztyéneknek:

„Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” Máté 7:23.

Lázás keresésében, hogy ki az, akit Jézus ismer, újabb bibliavers jutott eszembe, amit új parancsként adott a Mester, tanítványainak:

„Úgy szeressétek ti is egymást, ahogy én szerettelek titeket!”

János 13:34.

Erről fogja megismerni Jézus az övéit, akikben ott él az a szeretet, ami mennyei Atyánk lényére jellemző. Fontos az ismeret, fontosak a Krisztus Testét építő szolgálati ajándékok, de leginkább az, hogy igazságban és engedelmisségben járjunk, és telve legyünk Isten szeretetével! Minden csodát tud utánózni a Sátán, de a krisztusi szeretetet soha!

A hamarosan visszatérő Jézus a szeretet által munkálkodó hitet keresi majd a földön: a Szent Szellem által a szívünkbe árasztott valóságos szeretetről fog megismerni. Semmi vagyok szeretet nélkül. Semmi.

S még egy gondolat. A Károli fordításban az „ismerni” szóval fejezi ki a Biblia a házastársak közötti intim kapcsolatot is. Nem tanultam soha görögül, és teológiailag talán meg is támadható, amit írok, de bennem a következő dolog világosodott meg:

Akit Jézus „ismer”, azzal egyedülálló, bensőséges kapcsolata van.

Mivel Ő az Igazság, önmagából adja szent igazságmagját a szívünkbe, ami a szellemünk „méhe”. Az igazság megfogán és gyümölcsöt terem. Ez a Szent Szellem gyümölcse bennünk.

Ahogy az emberi szervezet már a fogantatás pillanatától magában hordozza az utánozhatatlan géneket, úgy a Szent Szellem által bensőnkbe kódolt isteni gént is fel fogja ismerni Jézus. Viszont:

„Aki azt mondja: "ismerem", de a parancsait nem tartja meg, az hazudik, és nincs meg benne az igazság.” I. János 2:4.

Ismerni Jézust tehát egyenlő azzal, hogy isteni szeretetben járva megtartjuk parancsolatait.

Jézus pedig megismer, ha az Isten számára valóságosan elkülönített, neki szentelt szívünkben megtalálja a Tőle származó, egymástól elválaszthatatlan szeretetet és igazságot.

Ez pedig olyan, mint „a kohóban hétszer megtisztított ezüst.” Zsoltárok 12:7.

3.

MINDENNÉL FONTOSABB LEGYEN JÉZUS!

A külső támadások, még ha félelmetesek, sőt drámaiak is, erősítik a keresztyéneket meggyőződésükben, és ahol hosszú távon nincsenek kihívások, észrevétlen bele lehet kényelmesedni az elsekélyesedett vallásosságba.

Ha jól emlékszem, talán épp végzős diák voltam, amikor politikai gazdaságtan órán, egy pedagógusi litániát megcáfolva hangosan olvashattam fel a Bibliából, és bizonyosságot tettem az Ige igazságáról az egész osztály előtt.

A tanár nem tudott mit kezdeni velem, amikor sorban megválaszoltam provokatív, tipikusan marxista kérdéseit. Végül feladta, hallgatagon összeszedte a holmiját, és enyhén bosszús arccal kiment a teremből... Gondoltam, a tanáriban leadja rólam a számára felháborító információkat (Mégis leérettségiztem!), de nem bántam, sőt örültem, hogy a négyszemközti beszélgetéseken kívül most ennyi emberrel oszthattam meg Isten Igéjét.

Azokban az időkben bizony nagyobb bátorság kellett az ilyen vallástételre. Tudom, hogy évekkel korábban – megtérésem idején – még utasításra, figyeltek is minket. Érdekes módon

tudták, mikor kivel megyek haza, vagy hova indulok tanítás után.

Ha a füstös, borgőzös bisztróba hívtak be egy fagyira, az nem volt probléma. De amikor – még reformátusként – egy kedves baptista családhoz mentem el többször is, hamarosan felszólított az osztályfőnököm, és az egész osztály előtt vont felelősségre, hova szoktam menni x y-nal. Természetesen megszeppentem, ahogy a tizenévesek megszeppenhetnek, és megéreztam valamit a légkörből, hogy ez Jézusért történik. Mert a baptisták nyíltan felvállalták meggyőződésüket. Még abban az évben bemelegkeztem, mert Jézust akartam követni én is.

Mi még a szocialista típusú hatósági zaklathatóság árnyékában voltunk hívők, amihez képest a jelen szabadság olyan, mint egy „délutáni teázás”. Mégsem féltünk! **Mindennél fontosabb volt Jézus**, és az, hogy Neki tetsző, tiszta, szent módon éljünk. Minden lehetőséget megragadtunk, hogy imaközösségben keressük az Urat. Ha visszagondolok, elámulok azokon az elszánt bizonyágtételeken, amiket megosztottam, megosztottunk úton-útfélen!

Természetesen, ezek az események sehol sincsenek az 50-es, 60-as évek szorongattatásaihoz képest! Szégyenkezve pirulok

az Úr előtt, mert az elmúlt jó pár évben csak takaréklángon égtem, és nem használtam ki eléggé a nagy vallásszabadság kínálta lehetőségeket. Sokkal lelkesebb és bátrabb voltam a régebbi időkben, mint most. Igen, ez volt az első szeretet tüze, aminek fel kell lobbannia újra a szívemben Jézus iránt, hogy az élet gondja ne közömbösítsen el, és semmi e világi érték vagy hamisan elcsúrt-csavart keresztyén tanítás ne tarthasson vissza, amikor a Fiú eljön Menyasszonyáért!

Bizony fel kell rázni magunkat és egymást, figyelmeztetve, bátorítva, hogy ébresztő, testvér! Az éjszaka legsötétebb órájába értünk! Dobáljuk le terheinket, alázzuk meg magunkat bűnbánattal! Holmi pislákoló fény mellett, holmi szórakoztató, langyos keresztyén szabadosságban hogy találunk el a célba?

Kiáltó hang készülődik már a magasságban: Jön a Vőlegény, gyertek fogadására!

4.

A GYÖNGYSOR

Lelkemben láttam egy megrázó képet. Elöntött a szánalom és az együttérzés, amikor átéreztem, hogy mai generációk haláltusája tárult elém különös módon. Az Úr csodája, ha néhány másodpercben megérthetünk és átvehetünk egy ránk bízott üzenetet.

Minden összedől egyszer, ami nem Krisztusra épült.

Egyetlen út van, ami az életre visz, ez JÉZUS!

*

*

*

Középkorú ember kapaszkodott a magasban egy ide-oda himbálódzó kötélén. Sápadt arcára kiült a félelem, ahogy kétségbeesetten markolta azt a vékony szálát, amitől utolsó esélyként megmenekülést várt.

Ekkor ismertem fel, hogy egy óriási gyöngysor végén függ az életéért küzdve, mert elszakadt a fonal.

Sorban potyogtak le a gyöngyszemek, s ő rémülten fogódzkodott mindig a következőbe, hogy le ne zuhanjon. Egyre csak fogytak a szebbnél szebb gömbök, lehullva a

mélybe hangos csörrenéssel, összetörve a sötét szakadékban, s halálra dermedten nézte a pusztulást.

SEMMIVÉ VÁLT A VALÓSNAK HITT ÁBRÁND...

A végveszélybe került ember homlokán verejtékcseppek jelentek meg, agya lázasan dolgozta fel az ijesztő tényeket. Mindaz, amit évek nehéz munkájával összegyűjtött, mindaz, amit jónak és szépnek hitt, mindaz, amiben gyönyörködött és meglegedettséggel töltötte el, kárba veszett.

Már utánuk sem mert nézni, csak az életét mentette újabb kapaszkodókat keresve, amit el is ért, de néhány másodperc után az is leszakadt, és folytatódott a hajsza tovább.

A hosszú gyöngysor dísze rohamosan fogyatkozott... Halálra váltan tudatosult a küzdelemben, hogy még néhány gyöngyszem, és ennyi volt... Nincs semmi, ami megtartaná, amiben bízhatna vagy biztonságot jelentene. Nincs semmije... Már az utolsót is elvesztette a füzér szemeiből, mind lezuhan, összetört. Kimerült izmai összerándultak, felkészült, hogy itt a vég...

S ekkor a zsinór végén meglátott egy keresztet.

Maradék erejével, eltorzult arccal görcsösen megragadta, és abban a pillanatban megmenekült. Valami köszönöm félét

rebegett remegő ajka, alig fogta fel, hogy él, inkább csak a
lelkét öntötték el a hálaérzet hullámai...

A kapaszkodó ember én is lehetek, sőt bármelyikünk. Nem
építhetünk hamis ábrándokra! A valóság Krisztus! Ne cseréljük
igazgyöngyeinket hamisakra! A Sátán a világosság angyalaként
akarja megtéveszteni a választottakat!

VIGYÁZZATOK!

5.

„LÉLEK ÉS ÉLET”

„A beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.”

János 6:63.

Ezt az igét kaptam egy reggel imádság közben, amit meg is világított az Úr.

Hogy lehet a beszéd élet?

Azért „lélek és élet” Jézus beszéde, mert Ő mindig az Atya szavait szólta:

„Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, a ki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.” János 12:49.

Egyik alkalommal ezt mondta Jézus az Őt hallgatóknak:

„Az én eledelem az, hogy annak akaratát megtegyem, aki elküldött engem.” János 4:34.

Ő Isten kinyilvánított Igéje, akarata, törvénye, tehát amit mond, az valóban lélek és élet, mert Ő maga az út, az igazság és az élet. Így viszont felmerül egy kérdés:

Ha a Fiú beszédei lélek és élet, akkor miért vagyunk mi mégis olyan sokszor közömbösek, testiek?

Azért, mert nem táplálkozunk megfelelő módon (osztatlan szívvel, hígítás nélkül) és mennyiségben (naponta akár

többször is) az Igével – Jézus illetve az Atya életet hordozó kijelentéseivel.

Nyilván ez nem száraz ismeretszerzést jelent. Jézus beszédei azoknak „lélek és élet”, akik vágnak Rá, mint menyasszony a vőlegény után, tehát élő közösségben vannak Vele.

„Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.” Róma 8:8-9.

Láthatjuk, hogy nem csak a Szentlélekkel való beteljesedésről van itt szó, illetve nem annak tipikus karizmatikus jelentéséről, hiszen ha nincs bennünk az Ige, a Szentlélek sem lehet bennünk. Ha nem él bennünk az Ige és a Lélek, úgy az Atya sem, hiszen az Atya és a Fiú gondolatai, beszédei megegyeznek, a Szentlélek pedig az Övéből merít/vesz. (János 16:15.)

Ha nincs bennünk a Lélek (aki Jézus beszédéből merítve emlékeztet az Igére), akkor nem vagyunk az Övéi, nem lehetünk kedvesek Isten előtt – figyelmeztet Pál.

Nem elég tehát egy átélés kapcsán vallani, hogy Jézus bennem él, hozzá tartozom, hanem ennem kell, kutatnom és szívembe zárni, majd megteremni, azaz megélni az Igét!

Ahogy az isteni lehelet, szél, Ruach átfúj, átsöpör, felfrissít -
megelevenedünk, mert az Atyától származó Ige és a Lélek:
„lélek és élet”.

“Lábam előtt mécse a Te Igéd,
ösvényem világossága.”

Zsoltárok 119:105.

6.

KERESZTYÉN JELLEMFEJLŐDÉS

Az iskolákban kifüggesztett Házirend nem díszletként lóg a falon, hanem azért, hogy a tanulók elolvassák, megértsék, és ahhoz igazítsák viselkedésüket.

Vajon nem várjuk el a kisgyermektől, hogy növekedjen? Nem tanítjuk, neveljük, hogy értelmében és jellemében fejlődjön?

Nincs bennünk igény, hogy a velünk töltött évei alatt tisztelettudó és kedvünkben járó, tetszésünket kereső felnőtté váljon?

Hogyne várnánk el a frissen megtértektől is, hogy szellemben növekedjenek? Véték, ha a pásztorok nem táplálják őket a „tejnek itala” után fokozatosan egyre keményebb eledellel!

Hogyan fakadhatna bennük vágy az Istennek tetsző, szent életre, ha nem hallanak az Úr elvárásairól, lényének szentségéről, és miért gyűlölnék meg a bűnt, ha nem tanítják meg őket arra, hogy veszélyes dolog visszaélni a kegyelemmel?

Az ószövetségi törvény a kőtáblákra volt felvésve, az újszövetségi törvény pedig a szívünk hústábláira. Az ószövetségi törvény „Krisztusra vezérlő mesterünké lett”, míg

az újszövetségi egyenesen belénk lett kódolva az újjászületésben. Pál szavaival:

"...noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való..." I. Kor. 9:21.

A Róma 8:2-ben pedig az „Élet Lelkének törvényéről” ír. Természetesen nem vagyunk a törvény alatt annak ószövetségi vonatkozásában, viszont kegyelem alatt úgy vagyunk, hogy Isten uja Jézus vérével a szívünkbe írta a királyi törvényt, a szeretet törvényét: „Szeresd az Urat, a te Istenedet...., és szeresd felebarátodat...!”

Jézus ezt mondta:

„Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek.”

János 13:34.

Ez a szeretet akkor szeretet, ha az együttérzésen kívül rendelkezik azzal a felelősséggel, ami kész figyelmeztetni a másikat a hibáira, és elég bátor ahhoz, hogy akár elé álljon, ha az a vesztébe rohan.

Mi, akik kegyelem alatt élünk, Krisztus törvénye, Krisztus igazsága alatt élünk. Nem kell újra és újra véráldozatot bemutatnunk, de eggyé kell válnunk a Bárány Jézus tökéletes áldozatával, benne kell elrejtőznünk, mintegy Vele együtt önmagunkat áldozva Istennek.

„Az Egyház azért ilyen, azért tart itt, amit ti képviseltek, a ti felfogásotok miatt...” – kaptuk valakitől a vádat...

Ez azonban nem így van. Az Egyház mai, válságos állapotának egyedüli oka a bűn. A Biblia ezt mondja:

„A bűn pedig a törvénytelenység.” I. János 3:4.

Kétségkívül, a gyülekezetekben eluralkodó szeretetlen ítéletés, durva elutasítás jó táptalaj a közösségek szétzüllésére, az igaz okot mégis abban kell keresnünk, amit Pál így állapít meg:

„Működik már a törvényszegés titkos bűne...” II. Thess. 2:7.

Jézus Krisztus **személye** a mi törvényünk. Ha nem él bennünk, akkor törvény nélkül élünk. Ha Krisztus törvénye nélküliek vagyunk, akkor bűnben vagyunk. Lásd újra:

„A bűn pedig a törvénytelenység.” I. János 3:4.

Meg kell értenünk, hogy a törvény helyes – újszövetségi - értelmezése kéz a kézben jár Isten kegyelmével!

Kegyelmet ott hirdetnek, ahol előbb ítéletet hirdettek, máskülönben a kegyelem nem lenne értelmezhető.

Isten kegyelmének csodálatos volta pont abban van, hogy jogos büntetésünket vállalta magára a kereszten az Úr Jézus Krisztus, tökéletes engesztelő áldozatként. Nekünk viszont, ha

kegyelemben akarunk maradni, ott kell maradnunk Krisztusban
– a kereszten!

A szívünkben hordozott királyi törvény nem fogcsikorgatva
végrehajtott cselekedetek sokaságát eredményezi, hanem a
szeretet által munkálkodó hit gyümölcsét.

Ez keresztyén jellemfejlődésünk felsőbb szintje.

„Gyönyörködöm a Te beszédedben, mint aki nagy nyereséget
talált.” Zsoltárok 119:162.

Hogyan tudott gyönyörködni a törvényben a zsoltáros? Úgy,
hogy felismerte benne Isten, gondoskodó szeretetét, atyai
irgalmát, jóságát és jogosságát. Kegyelme és elvárásait.
Szentségének, nagyságának és hűségének ámulatba ejtő
csodáját. Bölcsességének kikutathatatlan mélységeit.

Mert a törvény tanács és útmutatás. Mindazok számára áldás,
élet és tökéletes szabadság, akik radikálisan leszámolnak az
egójukkal, hogy Krisztusban maradjanak, ahogy a szőlővessző
a szőlőtőkéből él.

Sosem emberi szabályokról, sosem a vének hagyományáról
vagy a körülmetélésről beszélünk, ha szóba kerül a törvény,
hanem az Úr minden emberi értelmet felülhaladó, bölcs

elgondolásairól, melyekben élénk tárta a Vele való együtt járás és a szeretetteljes emberi kapcsolatok feltételeit.

Aki Krisztusban van, az nem csal, nem öl vagy lop, nem házasságtörő, nem tesz rosszat embertársainak, mert Krisztus törvénye, azaz a „királyi törvény” él a szívében, ami az élet lelkének törvénye (Róma 8:2.) és a szabadság tökéletes törvénye (Jakab 1:25.)

„Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat, jól cselekszettek.”

Jakab 2:8.

Az Atya és Jézus üzenete, elvárása egy és ugyanaz.

Emlékezzünk a Hegyi Beszédre, ami mindent tartalmaz, ami jellemünk átformálódásához és életvitelünkhöz szükséges.

Valakitől azt hallottam, hogy ez Isten országának alkotmánya.

Mert mit tanított Jézus? Milyen útmutatást (eligazítást, rendelkezést) hirdetett? Csupa olyan Igét, amiket Isten már elmondott Izraelnek. Nézzünk meg néhányat

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátnak az Istent.”

Máté 5:7-8.

„Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő

szívében. Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék. És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt és vedd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék.” Máté 5:28-30.

„A ki tőled kér, adj néki; és a ki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól. Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket.” Máté 5:42-44.

Annyi a különbség, hogy míg a mózesi törvényt emberi erőből szinte lehetetlen volt tökéletesen megtartani, a „királyi törvényt” Krisztusban és Krisztus Lelke által igen. Ez a szív és a fül körülmetélése.

Erről szól az újjászületés. Mert ami Ádámban lehetetlen volt, mert holtak voltunk a bűn miatt, az Jézus Krisztusban lehetséges, a belénk vetett, és a Szentlélek által életre keltett, romolhatatlan Igemag által.

Ez az új teremtés, az emberben megjelenő krisztusi természet csodája.

„Aki Krisztusban van, új teremtés az. A régiek elmúltak, íme újjá lett minden.” II. Kor. 5:17.

Isten emberi ésszel fel nem fogható munkája a szívekben, a golgotai kereszt és a Szentlélek kitöltésének titka.

Istenfélelemben kell növekednünk!

Mert milyen is az igazi keresztyén? Mivel őszinte megtérésekor kegyelmet nyert, az átélt bűnbocsánat örömében: Radikálisan elkötelezett, egyenes, tiszta szívű, hitében kitartó, bátor.

Szenvedélyesen bűn gyűlölő, ragaszkodik az igazsághoz, becsületes és segítőkész.

Utálja a büszkeséget, álarc nélkül alázatos, hűséges, a gyakorlatban is irgalmas.

Radikális Krisztus-követő csak az lehet, akinek a szíve és teljes gondolkodásmódja a Vele való találkozáskor gyökeresen megváltozott.

Az újjászületéssel kezdődően krisztusi jellem ábrázolódik ki azokban, akik mindent feladva ragaszkodnak Urukhoz, a kijelentett és írott Igéhez, bensőséges közösséget megélve imádságban Jézussal és az Atyával a Szentlélek által.

Ez az élet dinamikus, szüntelen törekszik a szívbeli tisztaságra, természetesen szeretetteljes és spontán, éppen ezért utánozhatatlan.

Hajtóereje a Jézus Krisztus iránti szeretet és a Szentlélek személyes vezetése, az Atya akaratának engedelmeskedve.

A Krisztus–követők igazságban járva élnek imádó életüket, s ez olyan, egyszerű vagy különleges tettekben lesz nyilvánvalóvá, amelyek mindig Jézusra mutatnak és az Ő nevére hoznak dicsőséget. Soha nem az ember érvényesül, hanem Krisztus felemeltetik, és az őszinte szolgálat során jó illatú áldozat „füstje” árad szét a környezetben.

Ne szabjuk tehát magunkat a világhoz, hanem változzunk el teljes szívünk, elménk és gondolkodásunk megváltoztatása, Jézus Krisztusnak való alárendelése által, hogy krisztusiak, azaz valóban keresztyének legyünk!

Mindezek alapján mit jelent a keresztyénség?

A keresztyénség nem filozófiai eszme, nem vallásos érzelmek csapongása, nem erkölcsi törvényszék, hanem Istennel kötött szövetségben boldog, kiteljesedett életforma.

Eltökélt engedelmesség az Úrnak, ami halál az énemnek, de élet Krisztusnak. Saját célok, önigazságok elengedése, hogy megnyerjem az örökkévalót, az egyetlen Igazságot.

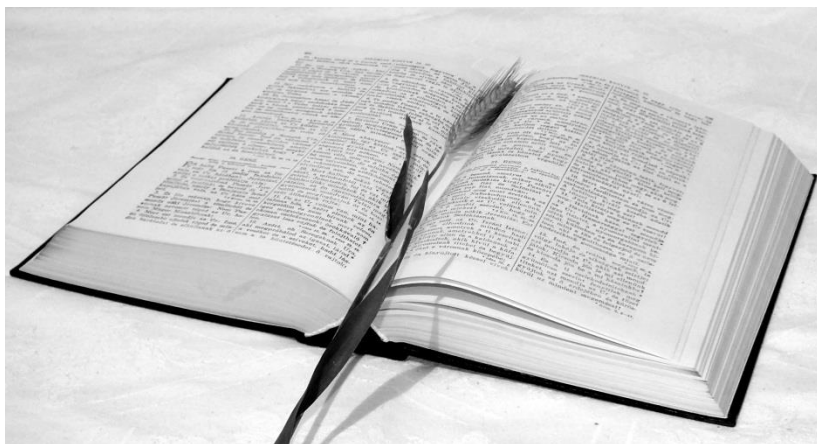
A keresztyénség mindennapos válasz a keresztt hívására, élő kapcsolat, együtt mozdulás az Atya Istennel és Fiával, Jézussal, a Szentlélek közösségében.

Olthatatlan tűz és vágy az értünk vérét adó Bárány Jézus közelében maradni, Őt látni és hallani, akarata szerint átfarmálódni jellemében, gondolkodásban, hogy a lényéből rajtunk keresztül áradó gondoskodó, törődő szeretetet a Benne hívők közössége felé kinyilváníthassuk, és megmentő kegyelmét, az evangéliumot az embereknek átadhassuk. A keresztyénség figyelmeztető tábla a szakadék szélén, világítótorony a viharos tengeren, éléskamra a szellemi éhezőknek, otthon a magányosoknak, segítő kéz az elesetteknek.

A keresztyénség küldetés! A Jézust szívből követők gyülekezete: Krisztus Teste.

Emberek – Krisztus arccal.

Nézzünk meg egy ószövetségi alakot: Ezsdrást, aki nehéz időkben élt, mégis Isten iránti radikális odaszánásában példaképül állíthatunk magunk elé!

7.

EZSDRÁS SZÍVE

„Mert Ezsdrás erős szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr törvényét, és tanítani Izraelben a rendelkezéseket és ítéleteket.”

Ezsdrás 7:10.

Tudjuk-e, ki volt Ezsdrás? A Babilonból hazatért zsidó foglyokkal érkezett vissza atyái földjére Artaxerxész király engedelmével, hogy részt vegyen az Úr templomának felépítésében. Pap volt Áron rendje szerint:

„... ő, aki bölcs írástudó volt a Mózes törvényében, melyet az Úr, Izrael Istene adott... írástudó volt az Úr parancsolatainak beszédiben, Izraelnek adott rendelkezéseiben... a mennyi Istenének törvényében írástudó.” Ezsdrás 7:6, 11, 21.

Miért álljon előttünk példaképül?

Szent elhívása ellenére fogolyként élt egy pogány birodalomban, de nem asszimilálódott. Bár nagy tudásra tett szert, a médek és perzsák érdekes, de idegen kultúrája mégsem tudta betölteni lelke vágyakozását, szomjúságát. Nem felejtette el Ábrahám, Izsák és Jákób Istenét, hanem szorgalmasan

tanulmányozta Izrael hosszú történelmét, az ősi feljegyzéseket, a próféták intelmeit, miközben megérintette és ámulatba ejtette az Úr hűsége, atyai gondoskodása makacskodó, önfejű népe iránt.

Mi is foglyok voltunk, a bűn Egyiptomában. De az Úr magához vonzott, felkeltette szívünk vágyát a Vele való kapcsolat által egy tiszta, szabad életre, így Jézus Krisztus királyi papjai lettünk a Szentlélek általi újjászületésünkkel. Mint a szent papság részeseinek, oda kell figyelnünk szolgálatunkra!

Ezsdrás nem vette félvállról, nem csak próbálkozott, hanem erős szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr akaratát.

Törekvés, törekedni – mit is jelenthet ez a szó?

Folyamatos előrehaladás és erő kifejtés a cél érdekében. Átjutás akadályokon, akár falak áttörésével is.

Min kell áttörni magunkat?

A világ kihívó, istentelen kérkedésén, az ellenség megfélemlítésén, veszélyes ideológiai útvesztőkön, vallásos megtévesztéseken, de leginkább saját egónk, testünk és ő emberünk vágyain, makacs elképzelésein.

Ahogy Pál is írta:

„De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik

dőlvé, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnan felülről való elhívása jutalmára.” Filippi 3:14.

Legyünk Ezsdrás szívűek, erősek az odaszánt törekvésben, keresve és cselekedve Isten akaratát, mint Mózes, aki „erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant!”

Zsidók 11:27.

De leginkább az Úr Jézus képére kell elváltoznunk, aki ezt mondta önmagáról:

„Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az Ő dolgát elvégezzem.” János 4:34.

Emlékezzünk meg a Biblia kimagasló alakjairól, hithőseiről, és fegyelmezzük meg akaratunkat, döntésünket az odaszánásra, az Úr számára való elkülönítésünkre, azaz megszentelésünkre!

„Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne leljen meg titeket.” János 12:35.

Ámen!

8.

„SOHASEM ISMERTELEK!”

Jézus elutasítása sokkoló traumaként hat azokra, akik addig meg voltak győződve arról, hogy a mennybe kerülnek. A szelíd, alázatos Krisztus képpel szemben, ez a fellépés elsőre túl keménynek tűnhet.

Sokáig úgy gondoltam, hogy ha legfőbb törekvésem Isten megismerése, minél több igeismeret elsajátítása, imádság és bizonyágtétel, akkor jó úton haladok keresztyén életem növekedésében. Ez részben igaz is.

Jézus magához vonzott, kiemelt a bűneimből, és elvetette szívembe az új élet szent magját. Megtértem, bemerítkeztem és megkaptam a Szentlélek ajándékát. Vezet a mindennapokban, kijelenti az isteni igazságokat, vigasztal és megfedd. Isten gyermeke lettem.

Ettől kezdve az odaszánásom minőségétől függött és függ ma is, mennyire formálódok át krisztusivá. Engedem-e, hogy a próbák munkálta jellemcsiszolódás állhatatosságot eredményezzen bennem, elmenekülök, vagy megadom magam az olvasztótégelyben, ahol a Mester addig hevít, amíg saját arcát meg nem látja salaktalanított életemben? Hajlandó

vagyok-e újra és újra kitakarítani a szívemet, levetkőzni a test cselekedeteit, hogy végérvényesen meghaljon az ÉN, és éljen bennem az Úr?

Jézus ezt mondta:

„Tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd és alázatos szívű vagyok!”

Máté 11:29.

Vajon mi az, amit ismertetőjegyként keres bennünk Jézus? A hitünk? A szeretetünk? A szolgálatunk? Vajon mire gondol, amikor ezt mondja szigorúan, mintegy halálos csalódást okozva ezzel sokaknak?

„Távozzatok tőlem! Sohasem ismertelek titeket!”

Egyre inkább azt látom, hogy amit Jézus keres bennem, az több, mint a hit.

Még Istenismeretemnél is fontosabb, hogy Jézus ismerjen engem! Meglátja és felismeri-e bennem önmagát, a Szentlélek által bennem megfogant Magot, az Atyából származó életet, az Ő lelkületét, az Ő engedelmességét és alázatát?

Ez a keresztyén jellem olyan szintű átformálódása, ami boldog lelki szegénységéből fakadóan, semmit sem tulajdonít büszkén önmagának, hanem Krisztusból táplálkozik, és egyedül Krisztusra mutat.

Kit ismer Jézus?

Azt, aki elég időt tölt Vele, hogy hasonlóvá váljon Urához.

Azt, akire igaz Jézusnak önmagáról kijelentett igéje:

„Nekem az az eledelem, hogy az én Atyám akaratát cselekedjem!” János 4:34.

Hosszú évek megtapasztalásai értékelődtek át a szívemben Jézus szavai nyomán. Kérdések halmozódnak kérdésre, amire Ő, aki az Igazság, életre vezető válaszokat fog adni. Lehet, hogy ezekhez a válaszokhoz ki kell menni a „táboron kívülre” a pusztába, hogy lelkemre beszéljen és felkészítsen arra a pillanatra, amikor trónja elé kell állnom.

9.

A PUSZTA ÁLDÁSAI

Az átlagember nem szereti a pusztát. Az óceánok mélyétől a kozmosz titkáig kutat, a tengerfenék rejtett élővilágától a hófedte hegycsúcsokig mindent megfigyel, felfedez, tényeket tár fel vagy megcáfol.

De a „pusztát” nem kedveli. Ott nem számíthat senkire, nincs társaság, tréfa vagy ünnep. Csak ő egyedül. A lemeztelenített valóság, csontig lecsupaszított gondolatok. Fonákjára kifordított szív és büszke térdek meghajlása.

A hívő ember sem vágyik a kietlenbe. Mégis elengedhetetlen, hogy elérkezzen arra a helyre, ahol számot kell vetnie. Ahol már nincs takargatnivaló, nincs szükség dobogóra, díszletekre vagy más kellékre. Mélységes csend emeli ki szívdobbanásának ritmusát. Megtanulja letenni ambícióit és önző magánszféráját. Leteszi életét, felveszi a keresztet és követi Mesterét.

Olykor ki kell lépni a pusztába! A zsúfolt szorításból, a nyüzsgő tömegből, dicsérgető zajból, vitákból, félreértésekből, ki az éljénzés gyűrűjéből, a rakásra halmozott féligazságok nyomása alól, vagy a megbántottság fájdalmaiból.

Bár a puszta kétségbeejtő azoknak, akik mindenáron menekülni akarnak, mégis az a hely, ahol Isten az ember szívére beszél. Ahol a makacs én megadja magát. Az Úr hangja szól és az ő ember szava elakad. Nincs más, csak felismerés, megtérés, majd vigasztaló öröm. Megalázkodás és megbékélés, fegyverletétel és felfegyverzés: az önigazság porba hull és az igazság napja felragyog. Gyógyulás a Mindenható szárnyai alatt.

Lehet nagy elbizonytalanodások és helyreállítások közege, ahol összedőlnek tervek, vágyak és álmok, viszont sziklaszilárd alapokon felépülhet valami egészen más, ami olyan, mint a kohóban megtisztított ezüst. Értékek átrendeződése. Megállások, Istenre várakozások és újra elindulások startvonala ez. Esetleg barátoktól elhagyatva, mégis társakra találva.

A lelki puszta a szembesülésnek, a megtisztulásnak is a helye. Élet vagy halál választható. Pusztulás, vagy az élő víz elfogadásával kivirágzás. Új szív, új cél, új vágy. Értelmét veszti sok külsőség, míg a belső teljesen átformálódik, és Jézus Krisztus lesz a gyönyörűség forrása.

Megtapasztaltam többször, hogy különösen fontos leckéket tanulhatok meg itt: magamat feladva imádkozni, esedezni, vagy önfeledten örülni a kegyelemnek. Semmi felesleges maszlag nem veszi el a figyelmemet az Élő Igéről. Kiég szívemből a salak, aszottan hull le a hiúság. Isten jelenlétében nem kell és nem is lehet magyarázkodni, jól ismeri a legelrejtettebb zugokat is a lelkemben. Nem kell szégyenkezni senki fia előtt: kiálthatok, zokoghatok, jajgathatok, de örvendezhetek is a kisgyermek felszabadultságával. Lényegtelen a kényelem, de az őszinte kitárulkozás annál inkább fontos.

A puszta magányos csendjében lekerül minden álarc, meghal az én, és nincs más, csak Krisztus.

Természetesen, ez most nem a puszta felmagasztalása, hiszen ott nem életvitelszerűen töltünk időt. Lehet ez rövidebb-hosszabb lelki krízis, betegség, üldöztetés vagy elhagyatottság a mások általi meg nem értésben - mind csak átmeneti útszakasz. Küldetésünk a gyümölcstermés, világítás a sötétben, sóként hatni a közömbössé vált világban, felemelni és követni az igazságot még a környező hamissággal szemben is, irgalmasságot gyakorolni az elesettekkel, és alázatosan, szentségben járni Istennel a mindennapokban.

Senki sem kívánczik önként a pusztaságba, mert jó módhoz szokott, elkényelmesedett lelkünk irtózik a kietlenségtől, a magánytól. Még ha nem is kimondottan csapásként gondolunk rá, némelyek fejcsóválva szánakoznak mások nehézségein. Pedig ez az a hely, ahol még az imakamránknál is mélyebb a csend, és az Úr a szívünkre beszél, miközben felszántja a kemény rögöket.

A pusztaság... talán nem is hely, hanem olyan állapot, ahol semmi sem vonja el a figyelmemet. Csak az Úr és én állunk ott szemtől szemben. Lehull a lepel, leesik az álarc. Üres a tenyér, eltűnik a cicomázás. Az összes gondolat, terv, hírnév összezsugorodik lecsupaszítva. Nyilvánvalóvá lesznek a szív rejtelsei, annak fonákjára gyűjtött, titkolt érzései. Ezek mind-mind elégnének a Mindenható Isten tekintetének tüzeiben. Azonban a fájdalmas megalázkodásban, a pusztaság áldott helyé válik mindazoknak, akik megadják magukat, és készséggel állnak az Úr elé, hogy az oltárról vett parázssal megtisztítsa indítékaikat, beszédüket, egész életüket.

„Jó nékem, hogy megaláztál, azért, hogy megtanuljam a te rendeléseidet.” Zsoltárok 119:71.

10.

ISTEN CÉLJA

Isten célja ma sem kevesebb, mint kezdetben volt. Olyan népet választani és elkülöníteni a maga számára, melyben megdicsőül, megszentelődik neve, akivel csodálatos közösségben élhet a megemésztő tűz, mert választottai megmaradnak az Ő akaratában.

Az Ábrahámnak tett ígéretek után ezt egy szövetségekötésben erősítette meg Izraellel, s ennek feltételeit a Törvényben rögzítette, örökkévaló, változhatatlan szabályként.

Mivel pusztán emberi erőből lehetetlen volt eleget tenni Isten elvárásainak, ezért kegyelméből és hozzánk való irgalmából kiküldte Igéjét, ami testté lett Jézus Krisztusban, hogy betöltve a törvényt szabadulást és üdvösséget szerezzen vére által mindenkinek, nekünk, nemzetekből valóknak is, beoltva minket Izrael nagy családjába. (Lásd Róma 11:14-25.)

A megöletett Bárány vére árán van erőnk legyőzni a bűnt, mert Ő a mi diadalmunk: Jézus Krisztus az ÚT az Atyához, mert Ő maga az Ige, és a Szent Szellem által szívünkbe vetett isteni magként igazságos, jó gyümölcsöt terem bennünk újjászületésünk pillanatától kezdve.

Soha meg nem változnak Isten örökkévaló beszédei! Jézus az Atya szavait, útmutatásait adta tovább tanítványainak.

„Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédeket, a melyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, a ki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat.” János 14:10.

Tehát a Teremtő célja ma is ugyanaz, mint az idők kezdete előtt. Vezetni egy győztes, szabad, alázatos és szentségben elkülönített népet - vele közösségben élni -, akinek Isten ereje a keresztről való beszéd és az Úrban való öröm, ha egyenes szívvel megmarad az Atya tökéletes akaratában.

"Akik hozzám közel vannak, azokban kell nékem megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem!"

III. Mózes 10:3.

Fájdalmasan kérdezi mégis az Úr:

„Kinek szóljak és kiket kérjek, hogy hallják? Íme, az ő fülök körülmetéletlen és nem figyelhetnek! Íme, az Úr szava utálatossággá lett előttük; nem gyönyörködnek abban.”

Jeremiás 6:10.

Vannak, akik inkább a kegyelemmel kapcsolatos ígéket kedvelik. Azokat, amelyek az Úr szeretetéről, gondviseléséről

szólnak, vigasztalnak és az ígéretek beteljesedésére emlékeztetnek. Az intéseket szívesebben átlapozzák. Pedig az összesre szükségünk van!

Isten minden szava, amit a próféták elmondtak vagy leírtak üzenetként, okulásra íratott le. Azért, hogy tanuljunk belőle, bátorítson, és mély Istenfélelemmel ragaszkodjunk az igazsághoz.

Az Úr a körülmetélést jelül adta választott népének, hogy emlékezzenek a Vele kötött vérszövetségre. Az ÚJ szövetség a szív körülmetélése. De szükség van a fül körülmetélésére is szellemi értelemben, láthatjuk a jeremiási igében! Nem mindegy, mit engedünk be hallójáratainkon, mert onnan az elménkbe kerül, és behálózza a gondolatainkat!

Egyik videón, amit meg akartam nézni, feltűnt egy reklám. Leállítottam, annyira meglepődtem tartalmán. Azt állította, hogy a médiától tudjuk meg, mikor mit kell tennünk! Nekünk ki mondja meg, hogy mit tegyünk? Jó, ha nem dőlünk be semmilyen ráhatásnak, még ha oly ártatlannak tűnik is! A reklámokkal lassú agymosást hajt végre a világ. A körülmetélt szív az Úrnak van eljegyezve. A körülmetélt fül pedig csak a Jó Pásztor hangjára figyel, és nem hajlik

hazugságra, sikamlós viccekre, a sötétség manipulációira, sem a kérkedő világ által beözönlő szennyos ostobaságokra.

A körülméletlét fül ügyel az igazságra és a szentségre. Jóh különösen ügyelt erre, s bár nem a füllel kapcsolatos, de ezt mondta:

„Szövetséget kötöttem a szememmel...” Jóh 31:1.

Az Úrral kötött szövetségünk megkívánja a szív, a szem és a fül megszentelődését, az Isten Szava iránti elkülönített figyelmet. A hanyag, laza keresztyén életstílustól és a hamis tanításoktól való elfordulást.

„Szenteltessék meg a Te neved” – szoktuk imádkozni, hát legyen ez így mindennapjainkban! Az Úr neve szenteltessen meg a szívünkben, a szánkban és cselekedeteinkben!

Mindenben, amit beengedünk a szemünkön és a fülünkön keresztül!

Mert ha célját ismerve az Atya tetszését keressük, sosem felejtethetjük el, hogy testünk a Szentlélek temploma!

„Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi?” I. Kor. 6:19.

Nem szabad, hogy kortárs barátok véleménye és e világ aktuális divathóbortja határozza meg külső megjelenésünket, ha újjászülettünk és átadtuk az életünket Jézusnak.

„Az Úr a te Istened emésztő tűz.” V. Mózes 4:24.

Éles határvonalat kell húznunk egész életmódunkban a keresztyénség és a világ között!

Megjelenésünk, viselkedésünk, beszédstílusunk méltó-e minden esetben a Szenthez?

„Ki lakhat közülünk megemésztő tűzzel?” Ésaías 33:14.

Isten célja ma sem kevesebb, mint kezdetben volt. Olyan népet választani és elkülöníteni a maga számára, melyben megdicsőül, megszentelődik neve, akivel csodálatos közösségben élhet a megemésztő tűz, mert választottai megmaradnak az Ő akaratában.

11.

A MEG NEM ÉRTÉSEK MARGÓJÁRA...

Már gyerekkoromban is kicsit zárkózottnak, egyfajta csodabogárnak éreztem magam szűkebb s tágabb környezetemben. Amennyire vissza tudok emlékezni, mindig volt bennem egy kiapadhatatlan vágy, keresés, hogy olyat találjak, ami messze több, mint az a világ, ami körülvesz, amit megtapasztalok.

Valamilyen mélyebb értelmét kerestem a létnek, és bár hittem Istenben, rendszeresen jártam templomba, kielégítetlen szomjúságom nőttön-nőtt.

Amikor megértettem, hogy Jézus mit tett értem és személyes kapcsolatba kerültem Vele, megtértem. Olyan mértékben szakadtak rám a bűneim, hogy szinte valóságosan úgy éreztem, belehalok. Attól kezdve meggyűlöltem minden olyan dolgot, ami az Úr előtt utálatos.

Jézus Krisztusban találtam meg, amit mindvégig kerestem! Kimeríthetetlen kútforrás, akiből minden értelmet meghaladó békesség, bölcsesség, maga az élet származik. Istenfélelem szállt rám, és a mai napig is az Ő Igéje a valóságos táplálék lelkemnek, szellememnek.

"Az Ő beszédei gyönyörűségek" - teljesen egyetértek a zsolnárossal. Betekintve az Úr terveibe, meglátva a kinyilatkoztatott igazságokat, megértve Jézus Krisztus bárány természetét és engesztelő áldozatát, olyan lenyűgöző, hogy még további elmélkedésre, Isten beszédében való elmélyedésre indít, keresve azok közösségét, akik hasonlóképpen éreznek.

Isten Igéi, prófétái által továbbított üzenetei olyan erővel bírnak, ami a Szent Szellem által megelevenítő élet. Soha nem lehet betelni vele!

Minél inkább részemmé válik és beépül a szívembe, sejtjeimbe, annál inkább akarom hozzá szabni gondolkodásomat, életviteletemet, az Egyházzal kapcsolatos látásomat, átérezve Jézus fájdalmát, amikor a meglangyosodott, elvilágiasodott vagy szellemi elhajlásokba tévedt népe felett sír.

Talán okoskodónak, törvényeskedőnek, különcnek tűnök ezek miatt, ezért kaphatok értetlenkedő, csípős véleményeket. De, nem tudok másképp gondolkodni, nem tudok és nem is akarok kevésbé élesen elhatárolódni attól, amit az Ige alapján hamisnak látok.

Tudjátok meg: szeretem az Urat, és szeretem az Ő nyáját!

Semmivel sem tartom magam különbnek a legegyszerűbb testvérnél sem, és meggyőződéssel vallom, hogy "az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet az, ami épít."

Hiányosságaim ellenére sem adom fel azt a célomat és igyekezetemet, hogy szeretetben éljek, és a Szent Szellem munkája nyomán előbb-utóbb hitelesen kiábrázolódhasson bennem és másokban Krisztus.

Ezért sírtam az Egyházért. Sírtam az Igazságért. Mert Isten népe elvesztett valamit abból a szűzies, tiszta és egyszerű lelkületből, ami a kezdetekkor tűzként lobogott a szívekben. A hamisítatlan

színigazságért, az őszinte jócselekedetek hófehér gyolcsáért könnyeztem, ami egykor a szentek öltözete volt.

Az igazságot elferdítettük, felhígítottuk, a szeretetet meghamisítottuk, képmutató érzésekre lealacsonyítva, megfosztva így valóságos erőből duzzadó tartalmától.

Nyög, vajódik és sóhajt a lelkem testvéreimével együtt, éhezve és szomjazva, hogy VALÓSÁG legyen a hirdetett Ige!

Egyáltalán IGÉT hirdetünk szószékeinkről, vagy valami mást, füleknek kedvező, kedves, humoros meséket, látványos liturgiákkal fűszerezve, miközben az ÉLET elmegy mellettünk?!

Mindannyian felelősek vagyunk, hogy kiáltsunk és ébresszünk!

Urunk, bocsáss meg minden szót, gondolatot, érzést és cselekedetet, ami nem a Te nevedet emelte! Bocsáss meg minden Tőled elcsent dicséretet, minden szálnalmas, üres szívvel másoknak odavetett vigasztalást! Bocsásd meg azokat a tetteket, amiket mi szolgálatnak neveztünk, de nem Rád mutatott, és elhomályosította jószágodat, kegyelmedet! Bocsásd meg képmutató adakozásunkat és segítségnyújtásunkat, mikor hiúságunk beárnyékolta irgalmasságodat!

Könyörülj rajtunk mindazért, amivel csorbát ejtettünk az evangélium üzenetén, könyörülj, Uram a kevély tervekért, az önigazult teológiáért!

Jézusom, Te szárítsd fel könnyeimet, és mindenről lemondok érted! Szánts fel kiszáradt szívem göröngyeit, hogy a Tőled származó szeretet által munkálkodó hit új vetést sarjasszon, belegyökerezve igazságodba és szentségedbe!

Drága Jézus! Nincs annál nagyobb gyönyörűség, mint egyre jobban megismerni Téged!

Amikor felfeded Igéd mélységeit, felnyitod szemem, hogy lássak, és betöltesz Szent Szellemeddel, hogy értek, még a lélegzetem is eláll a csodálattól! Kegyelmed jobb, mint az élet!

Kérlek, Uram, terelgesd össze juhaidat arra a dús legelőre,
ahhoz a csendes vízhez, ahol nincs hamis máz, vallásos pompa
és emberi büszkeségen trónoló vezetés, hanem Te
nyilatkoztatod ki titkaidat, meggyújtva szövétnekünket, hogy
az egyre növekvő sötétségben ne tévedjünk el!
Te vagy nekünk az igazság ösvénye!

EMLÉKEZÉS A VÉRSZÖVETSÉGRE

Hogy lehet, hogy ennyire természetessé vált nekünk Jézus halála? Úgy beszélünk róla, mint egy teológiai tantételről, mintha legalábbis alanyi jogon járna nekünk a bűnbocsánat! Miként történhetett, hogy ennyire megszoktuk már a kereszthalál gondolatát, és az értünk kifolyt vére, csupán, mint megváltásunk velejárójaként emlékezünk?

Mitől száradhatott ki ennyire a lelkünk, hogy a kegyelemre és az üdvösségre úgy tekintünk, mint ami „jár nekünk”? Hogy lehetünk ennyire kemények, mikor Jézus szíve, ugyanúgy, mint a kárpit, meghasadt, amikor miattunk lett elszakítva az Atyától?

Ezek a kérdések gyötörtek egy reggel. Könnyezve tört fel belőlem a bűnbánat, amiért sokszor én is olyan közömbös és langyos vagyok. Amiért olykor csak a szám beszél, a szívem pedig érintetlen. Amiért az elmém tudja az igazságot, de a lelkem nem forrósodik fel. Amiért a hitem olyan ritkán nyilvánul meg cselekvő szeretetben.

Azokban a napokban némi kellemetlenségem adódott, ami miatt megpróbáltam tisztázni magam, de nem úgy alakult, ahogy vártam. Később beláttam, hogy nem éri meg az igazamért harcolni, mindenáron védekezni, mert csak még nagyobb békétlenséget aratok. Egyszerűen nem tehetem!

Az Úrnál van az igazság, az én részem az elengedés, nem pedig a keserűség raktározása. „Boldogok a békességre igyekvők, mert ők Isten fiainak mondatnak!” Máté 5:9.

Ebben a küzdelemben és a fenti kérdéseken őrlődve, térdeimen elcsendesedve nagyon elszégyelltem magam az Úr előtt.

Önmagam miatt gyötrődtem. Mert úgy éreztem, hogy sokéves keresztyéniséggel a hátam mögött, rá kellett eszmélnem újra, hogy én vagyok „a nyavalyás, a vak, a szegény és a mezítelen.” Nekem van szükségem „szemgyógyító írra”, hogy lássak! Nem vagyok semmiben sem különb másoknál.

Felelevenedett bennem a vérszerződés fogalma, ami két fél nagyon komoly, ünnepélyes döntése hűségről és elkötelezettségről. A szeretet fájdalmas megpecsételése.

Hova lett az összetartozás öröme? Hova lett a vérszövetség fájdalma?

Az Atya az egyetlenét áldozata fel, hol van az én véráldozatom? Az énem naponkénti halálba adása?

Még ha mindent, maradéktalanul meg is tennék, amit az Úr elvár tőlem, akkor is csak haszontalan szolga vagyok! Bár Krisztus örökös társa lettem a fiúságban, de itt, e testben élve szüntelenül meg kell emlékezni alázatban, hogy semmi sem jár nekem! Semmit sem várhatok el! Nincsen nekem saját igazságom, csakis Krisztusban.

Jézus követése nem holmi babérkoszorús diadalmenet! Lelkemben, a bűnterhek igája alól felszabadult szárnyalás mellett mindaddig ott húzódik esendő önmagam és az Egyház tisztaságáért viselt féltő fájdalom, amíg a Bárány menyegzőjén be nem teljesedik Krisztus titka!

13.

ISTEN MŰHELYÉBEN

Egy vasárnap délutáni istentisztelet előtt, amikor imádkoztam az áldásért, különös átélésben volt részem. Igazából csak egy "benyomás" volt, nem látás, nem kijelentés, csak mintha lélekben egy másik dimenzióba kerültem volna. Néhány perc leforgása alatt komoly gondolatot adott az Úr, ami rám nézve intés volt. Az imaházban, a prédikáció előtti dicsőítés alatt újra betöltött a korábbi megtapasztalás élménye, ezért írtam le az akkor kapott gondolatokat, talán mások is épülhetnek általa.

* * *

Elfogadtam a meghívást!
Hogyne fogadtam volna el, mikor vágyva-vágytam
bepillantani Isten csodálatos terveibe, munkájába! S ahogy
ott álltam, kicsit félszegen a kapu előtt, legbelül megremegtem.
Amikor be akartam lépni, hirtelen feleslegesnek éreztem azt a
sok holmit, amit magammal cipeltem. KINT érték volt, BENT
kacatnak tűnt. Ezért mindent letettem a kapun KÍVÜL.

A bejáratnál ajtó helyett egy nagy tükörrel találtam szembe magam. Belenéztem, és felnagyítva láttam benne minden rossz érzésemet, gondolataimat, elfojtott indulatokat. A megsemmisülés érzése járt át...

A leleplezés küszöbén áthaladva úgy éreztem, hogy a tükörben látottak hatására elsüllyedek a lágy anyagon átlépegetve, ami ráadásul elég széles volt ahhoz, hogy a megrázó élményt kellően feldolgozhassam.

Ekkor elém tárult a műhely, és az Atya szerető mosollyal, szélesre tárt karral fogadott.

Porszemnek éreztem magam, a senkik közt is utolsónak, de mégis szinte menekülve vetődtem irgalmas ölelésébe.

- Örülök, hogy nem fordultál vissza az ajtóból! - mondta szelíden, és körbe vezetett mindent megmutatva és elmagyarázva. Oly mérhetetlen bölcsesség vett körül, olyan egyszerű volt minden, hogy nem is értettem, miért problémáztam annyit KINT, a nyers, pusztá életben.

- Gyere, megmutatom testvéreidet! – kérte Atyám olyan hangon, ami miatt az az érzés kerített hatalmába, hogy valami rendkívülit láthatok. S valóban. Ami elém tárult, az szinte leírhatatlan! Ott voltak testvéreim,

akiket én szeretetlennek, keménynek ismertem, s itt mindannyian tökéletesek voltak. Alig hittem a szememnek! Hogy lehettem eddig ennyire vak?! Én nem ilyenek láttam, tapasztaltam őket KINT!

De a mennyei Atya műhelyében mindent másképp érzékeltem. Ő látta csodálkozásomat, s várt egy kicsit. Én csak álltam, és jóságos szemeibe nézve egyszerre szégyelltem is magam, de határtalanul boldog is voltam.

- Gyermekem! – szólított meg kegyelme szeretetteljes hangján - Hidd el, aki engedi, hogy átformáljam, és együttműködik velem, mind ilyen lesz, Fiam Jézus Krisztus képére mintázva!

- Én is? - kérdeztem félénken.

- Igen, te is, ha akaratom lesz akaratod! - válaszolta, majd vállamra tette a kezét és visszakísért a bejárathoz.

Már nyoma sem volt a süppedős küszöbnek, s a nagy tükörben egy jó tartású, bizalmat sugárzó, erős harcost láttam. Tudtam, hogy én vagyok.

- Menj, gyermekem! - küldött el Atyám -, s amit itt láttál, tapasztaltál, soha ne felejtsd el! Testvéreidben lásd mindig Krisztust! Ő az, aki egységet munkál, Ő az, aki egy újfajta

szeretetet épít fel egyházában. Ne higgyetek a Vádlónak, aki a múltban elkövetett, de megbánt bűnökért kárhoztat!
Legyetek egymáshoz türelmesek!

"Aki Krisztusban van, új teremtés az. A régiek elmúltak, íme, újjá lett minden." II. Kor. 5:17.

* * *

Testvéri kapcsolatainknak mindig a szeretet jegyében kell megnyilvánulni, még a szükségszerű intések esetében is!

14.

„AVAGY ŐRIZŐJE VAGYOK AZ ÉN TESTVÉREMNEK?”

Igen, őrizője vagy!

Isten elvárja, hogy törődj vele, gondoskodj róla!

Mikor értjük már meg végre, hogy őrizői vagyunk
szülőnek, gyermeknek, testvérnek és barátnak?!

Mindenki felelős a hozzá legközelebb állókért!

Könnyebb részt vállalni világméretű szervezkedésből,
mint kenyeret adni az utcasarkon üldögélő koldusnak...

Ó, ha tennénk végre csak egy lépést, egy karnyújtást,
és legyőzve mindennel elhalmozott, eltunyult énünket,
kilépnénk bársonyos, kényelmes komfortzónánkból,
és részt vállalnánk a magányosok végtelen könnyeiből,
a nyomorult, mosdatlan hajléktalanok kitaszítottságából,
a mozgásképtelen betegek elkeseredett gyötrelmeiből,
az elfelejtett özvegyek és árvák elhagyatottságából,

ó, ha mindenkinek lenne végre embere egy mosolyra,
egy tál forró levesre, ölelésre, jó szóra vagy tanácsra,
ha belátnánk, hogy igenis őrizői vagyunk egymásnak,
akkor, végre megértenénk valamit Krisztus szeretetéből!

15.

IMÁDSÁG MEGÚJLÁSÉRT

Azért imádkozom, Uram, hogy szakíts ki a mindent
megmagyarázni akaró, civilizált restségből és a jól nevelt
tunyaságból!

Kérlek, ments meg, és ébressz fel a kulturált langyosságból és a
művészien kifinomult vallásosságból!

Tudom, Uram, hogy nem erről szól a keresztyénség, hanem
neked odaszánt időkről, térdre borulásról és mások sebeinek
kötözéséről! Kora reggeli könyörgésről, az evangélium
megosztásáról és betegágy melletti virrasztásról!

Özvegyek és árvák, nyomorúságban szenvedők meglátogatása,
és tisztán megmaradni e világ szennyétől – ez az igaz
istentisztelet!

Azért imádkozom, Uram, hogy míg elméletben
végiggondolom, hogyan kellene élnem, vonj közel újra
keresztedhez, hogy Szent Szellemed felébresszen és kilökjön
abból a hamis nyugalomból, ami a „minden rendben van”
kegyes illúziójával akar terméketlenségre elaltatni!

Istenfélelemmel imádkozom, Uram, mert a Te módszereid és
eszközeid annyira mások, mint az emberi értelem jónak vélt
megoldásai, ezért kérlek: ne bénítsa meg szívemet a rémület,

amikor felrázol, hanem segíts, hogy kezedbe kapaszkodva és
Benned bízva azonnal induljak el, akaratodban járva!
Köszönöm, Uram, hogy annyira szeretsz, így meg fogsz
erősíteni! Ámen!

II. rész

KIÁLTÁS A KAPUBAN

Láttam egy nagyszerű filmet Jeremiás életéről. Mélyen megérintett üzenete, megrázott a próféta szenvedélyes engedelmissége.

Az ókorban szokás volt, hogy a vaskos városfalakon őrzők álltak, és ha veszélyt láttak vagy ellenség közeledett, akkor kiáltással (esetleg kürtszóval) adtak jelzést a bent lakóknak. Jeremiás prófétát az Úr házának ajtajába állította Isten kiáltani, hogy az igazságtól eltévelyedett nép, királyával együtt visszatérjen a szent törvényhez.

Nem képzelem magam Jeremiásnak, sőt még tanítónak sem, azonban Krisztusban, minden hívő királyi papság tagja, ezért köteles felemelni szavát szeretettel és alázattal, ha veszély közelít az Úr nyájához!

„Az a beszéd, a melyet az Úr szólt Jeremiásnak, mondván:
Állj az Úr házának ajtajába, és kiáltsd ott e beszédet, és
mondjad: Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, a kik
bementek ezeken az ajtókon, hogy imádjátok az Urat!
Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok meg a ti
útjaitokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen! Ne
bízatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az
Úr temploma, az Úr temploma ez!
Mert csak ha valóban megjobbítjátok a ti útjaitokat és
cselekedeteiteket; ha igazán ítélték az ember között és
felebarátja között; Ha jövevényt, árvát és özvegyet meg nem
nyomorgattok, és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok, és
idegen istenek után sem jártok a magatok veszedelmére:
Akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, a melyet a ti
atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindörökké.”
Jeremiás 7:1-7.

1.

KIÁLTÁS A KAPUBAN

Zaklatott a lelkem. Itt állok a "kapuban" és várok az Úrra.
Hova, merre? Szívem háborgása nem csillapodik, amikor
visszatekintek a megtett útra.

Több mint három évtizednyi hívő múlt tapasztalatai, komoly
igei átélései és Jézussal való bensőséges találkozásom -
bukásokkal és győzelmekkel a hátam mögött - készlet arra,
hogy kiáltsak a kapuban, zászlót emeljek és vészjelzéseket
adjak le az Eklézsiával kapcsolatban.

Valami titokzatos kór, veszedelmes megtévesztések sorozata
tizedeli a nyáját, ami éveken keresztül báránybőrbe bújt
farkasként fertőzte, ámította a juhokat, vagy tette őket ide-oda
bolyongó bárányokká.

Magamnak is meg hasonlásokon, belső gyötrődéseken kellett
átmennem, szenvedve a lelkiismereti vádolás és a tehetetlenség
érzete miatt, miközben a saját, őszinte bűnbánatom és az
Egyház tévelygése miatti fájdalom már olyan mélyre hatolt,
hogy nem tudtam többé magamban tartani.

Egyre jobban lelepleződik, hogy az elmúlt évtizedek és napjaink mozgalmai, teológiai irányzatai (pl. az apostoli-prófétai vonal) mennyire eltértek attól a biblikus egyházi "modelltől", amit maga Jézus hívott életre Szent Szelleme által.

Gyülekezeteink intézményesedtek, és még a tiszta evangéliumot hirdető közösségek is definíciókat kezdtek gyártani, s ezeket a karizmatikus "törvényeket" olyan módon szőtték bele a mindennapi keresztyén életbe, hogy az Írásokat kevésbé ismerők szinte vakon követték útmutatásait.

A megtértek őszinte Istenkeresése belecsontosodott egy új, vallásos - karizmatikus mókuskerékbe, ahol a szellemi ajándékok fontossága, a csodavárás és a vezetőknek való megfelelni akarás egyre jobban elhomályosította Jézust, és a Krisztus hasonlóságára való elváltozás utáni vágyat.

A közösség tagjai sok helyen egy idő után már nem a Szent Szellemtől függtek, hanem a helyi próféták látásaitól, akik gyakran külföldi vendégszolgálók irányítása alá kerültek.

Úgy érzem, hogy ez csak a jéghegy csúcsa, és a szellemi megtévesztés sokkal komolyabb, a hitetés sokkal szélesebb körben elterjedt, mint ahogy azt észleljük.

Eljött az idő, hogy mindenki átértékelje a saját hívő életét, kapcsolatát Krisztussal, és megvizsgálja azokat a

gyümölcsöket, amiket szolgálata termett vagy nem termett.

Erre van szükség gyülekezeti szinten is.

Ezrek életét megváltoztató, jól indult ébredések futottak sajnos rossz vágányra.

Szemmel látható a romlás az Egyházban, rések a magánszférában, törések a szellemi falakon, és a hamis tanítások áldozatainak kiábrándultsága ijesztő méreteket ölt. Ébresztő, itt az ideje az álomból felserkennünk! "Nem tudjátok, hogy igaztalanok nem öröklik Isten országát?" I. Kor. 6:9.

2.

AJÁNDÉKOK – KERESZT – SZERETET

Ijesztő tendenciára lettem figyelmes a nagy Eklézsia életében. Aggodalommal tölt el, mert egyre gyakrabban olvasom különböző felekezetbeli testvérek publikációival kapcsolatban az „olcsó evangélium”, a „sikerkeresztyénség”, sőt a „más Jézus” kifejezéseket. Sajnos, indokolt foglalkozni ezzel a kérdéssel!

Nem véletlenül hirdeti Pál apostol olyan határozottan, hogy „Nem akarok tudni köztetek másról, mint Krisztusról, mégpedig mint megfeszítetttről!” I. Kor. 2:2. Másik helyen pedig így ír:

„Mi pedig a megfeszített Krisztust prédikáljuk.” I. Kor. 1:23. Ez volt Pál hitvallásának, küldetésének az alapja.

Észrevettétek, hogyan homályosodott el – és majd, hogy nem eltűnt – észrevétlenül a keresztről szóló prédikáció, a „Krisztussal együtt megfeszítetttem” nélkülözhetetlen ténye, egyre kevesebbet hallunk az önmagunk halálba adásáról, és egyre többet a „minden rendben lesz”, a „jól érzem magam” vagy „sikeres leszek” könnyű fajsúlyú ábrándjairól?!

Hova tűnt az erőnk, hova illant el lelkesedésünk és szeretetünk, miközben a keskeny úton haladunk előre, hitünk végcélja felé?

Miért bicsaklott meg korábbi, töretlen buzgóságunk, miért vált közömbössé szenvedélyünk, miért lohadt le bennünk a láng?

Hol és miként veszett el az az erő, ami falakat tört, bilincseket oldott, ellenséget fegyverzett le? A megválaszolás kezdődjön a személyes bűnbánattal, és folytatódjon Pál szavaival!

„Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Isten ereje.” I. Kor. 1:18.

Megmenekülésünk csakis a kereszti üzenete által lehetséges. A kereszti Isten szeretetének kézzel fogható valósága.

Utóbbi napokban különösképpen foglalkoztat, mit is jelent a „királyi törvény”, más szóval „új parancsolat”. Miért éppen a Golgotára való emlékezést hagyta Jézus örökül tanítványainak? Miért a megtörtetett test és kiontott vér köré kell összpontosítani gondolatainkat?

Azért, mert a kereszten nyilatkoztatta ki Isten az Ő legszenvedélyesebb, gondoskodó odafordulását az emberiség

felé. Ott tette meg az egyes emberért, érted és értem: önmagát adta a bűnös helyett.

Ennek fényében más értelmet kapott bennem az I. Kor. 13-ban leírt „Szeretet himnusza”.

Sokan beszéltek már sokféleképpen a szeretetről, megfogalmaztak alapvető igazságokat, szívet melengető vagy azt megmarkoló tényeket, amelyek engem is megérintettek.

Most azonban olyan módon fordította ki az Úr a szívemet, ahogy eddig még nem. Láttam a „fonákját”. Az Ige tükrét élém tartva újra szembesített azzal, hogy Jézus Krisztus nélkül nem vagyok más, csak egy SENKI!

Megszerkeszthetem én a legprecízebben kidolgozott védőbeszédemet, begyűjthetem mások dicséretét, de nem mentesít a számadás alól. Egyedül kell majd megállnom Krisztus ítélőszéke előtt!

A Krisztus Testének tökéletesítésére adatott ajándékok sem tudják elvégezni azt, amit a szeretet! Azért, mert „Isten a szeretet.”

I. János 4:16.

Nagyon fontosak és kíváncsok a Szentlélek ajándékai, amik természetfeletti módon lendítenek előre és építenek, de szeretet

nélkül élettelen, gyümölcstelen még a „pörgős” programokat kínáló keresztyénség is!

Szeretet nélkül még a legkülönlegesebb ajándékok működtetésével sem ábrázolódik ki bennünk Krisztus!

Így figyelmeztet Pál:

„...de legyenek bár jövőmondások, eltöröltetnek, vagy akár nyelvek, megszűnnek, vagy akár ismeret, eltöröltetik.” I. Kor. 13:8.

Amikor azt gondolom, hogy leginkább benne vagyok a sodrásban, és nagy igyekezettel ragadom meg a lehetőségeket a jó cselekedetekre és adakozásra, megszégyenít az Ige szava, és arcom pirulásával kell fejet és térdet hajtanom az Atya előtt.

„És ha vagyonomat feléitem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen bennem, semmi hasznom abból.” I. Kor. 13:3.

Ugyanis Isten az igazi motivációt, a szívemet vizsgálja, amit jobban ismer, mint én magam. Hát ezért kell a keresztet hirdetni, és arról naponta megemlékezni! (Az első keresztyének naponta megtörték a kenyeret.)

Ez a hely a bűnbánat és a megalázkodás helye, innen indulunk hívő életünk kezdetén, itt van a helyreállítás és a szabadulás, itt tud átmosni Isten szeretete, és a kereszten megölt Bárányt dicsőítik a mennyben. (Jelenések 5:12.)

Bármekkora öniszádsággal is túl könnyűnek találatnék Isten mérlegén: SZERETET NÉLKÜL SEMMI VAGYOK! De a keresztnél minden újjá lesz, ha ó emberemet halálba adom.

Isten királysága itt, e földön, Jézus Krisztusnak az önmaga megüresítésén és szolgálai formát öltésén keresztül kezdett el felépülni. Nem szégyellt kendőt kötni a derekára, és megmosni tanítványai lábát – ezt várja el az övéitől is:

„Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok!” Máté 11:29.

Mi a módja ennek a tanulásnak? Az önmagunk megalázása és a másik különbnek tartása, mégpedig őszintén!

„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban volt! Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő Istennel egyenlő. Hanem önmagát megüresítette, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett. És mikor olyan állapotban találatott, mint ember,

MEGALÁZTA MAGÁT, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.”

Filippi 2:5-8.

Erre csak az isteni szeretet képes! Szeretet nélkül semmi vagyok! Szeretet nélkül hideg és sivár az ajándékom, a szolgálatom, az áldozatom.

„Aki nem szereti a testvérét, a halálban marad.” I. János 3:14./b

Szeretet híján nincs bennem igaz érték, szeretet nélkül erőtlen és hiteltelen vagyok!

Ahol a Szentlélek munkálkodik, ott Jézus Krisztus keresztyét hirdetik, ugyanis ott lett nyilvánvaló Isten irántunk való szeretete, és bűnösöket újjáteremtő ereje.

„Mikor pedig eljön majd a Vigasztaló, akit én küldök nektek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, AZ TESZ MAJD RÓLAM BIZONYSÁGOT.” János 15:26.

Az Atya nem vonja vissza a kegyelmi ajándékokat, de szeretetlen, büszke viselkedésünkkel, önző, gőgös szívünkkel megszomoríthatjuk a Szentlelket, aki szerényen háttérbe húzódik, ennek következtében nélkülözzük csodálatos

természetfeletti gyümölcseit (Galata 5:22.), közösségi életünk elsivárosodik, és több sebből vérzik.

Összegzésül hadd szóljon újra Isten Igéje:

„Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvvel, hanem cselekedettel és valósággal!” I. János 3:18.

Mindez csakis a kereszt árnyékában lehetséges. A megtört test és kifolyt vér önvizsgálatra, megalázkodásra készítet, valóra válnak Pál szavai: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Galata 2:20.

Így leszünk gyümölcstermők Isten dicsőségére, így lesz hiteles a meghirdetett evangélium, így lesz a gyülekezet élő, erőteljes, Jézusra mutató Test, ahol a tagok összehangoltan együttműködnek.

„Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” János 13:35.

3.

AMIKOR A SZERETET KIHŰL

„És akkor sokan megbotráncsoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást. És sok hamis próféta támad, akik sokakat elhitetnek. És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.” Máté 24:10-12.

Amennyiben beszélhetünk a szeretet kálváriájáról, úgy ezek az ígék megalapozzák vizsgálódásunkat. Mert ha egy gyülekezetben kihűl a szeretet, akkor milyen joggal neveztetik arról, Aki maga a Szeretet, és mi várható másoktól? Ez egy lassú folyamat. Szinte észrevétlenül zajlik a kihűlés, és csak akkor támad feszültség, kétségbeesés, amikor megjelennek az első ízetlen, rossz, keserű gyümölcsök.

Nem tisztem bíraskodni, sem kritizálni vagy ítéletet hozni, és úgy tüntetni fel magam, mintha én nem tartoznék ebbe a veszélyes kategóriába. Azonban belátva saját hiányosságaimat és látva mások szenvedését is, feladatommak tekintem, hogy ezekben a viszontagságos időkben megvizsgáljam magam, és azokat a körülményeket, eseményeket, amik elindították ezt a folyamatot.

Őszintén tegyük mérlegre életünket, döntéseink és cselekedeteink „lenyomatát”!

Amíg szenvedélyesen ragaszkodunk az Igéből a Szent Szellem által kijelentett szintiszta igazsághoz, és Jézus irgalmas szeretetéhez szabjuk magunkat folyamatos ébredésben élve, elzárva lelkünket minden hazugságtól és képmutatástól, addig alakíthatók vagyunk. Amíg lágy a szívünk, addig formálódhatunk Krisztus jellemére.

Attól kezdve, hogy – büszkeségből, hanyag tudatlanságból vagy önző, vallásos céloktól hajtva – megkeményedünk Isten és emberek felé, elindul egy belső erjedés, majd a kihülés: távolodás a szeretettől, az igazságtól és egymástól. Így válnak szárnyaszegetté a hívők...

Bármely ember lelkiismeretén elkövetett erőszak (még ha eleinte nem is tűnt annak), őt ugyanúgy megnyomorítja, mint a testi erőszak. Ennek tragikus pszichés következményei, bonyolultságuknál fogva, többnyire beláthatatlanok. Azonban nem marad büntetlen, aki így vétkezik testvére ellen! Hacsak meg nem tér és nem rendezi a fájdalmas történeteket.

„Aki megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék.

Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek, de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás esik.” Máté 18:6-9.

Sajnos, az isteni szeretet kihűlésével, ez még keresztyén körökben is előfordul. A szomorú tapasztalat bizonyítja, hogy gyakrabban megnyomorítanak hívőket, mint gondolnánk (vezető a gyülekezeti tagokat vagy testvér a testvért, ami már-már a varázslás határát súrolja), lelkiismeretüket manipulálva és elrabolva Krisztusban nyert szabadságukat, de egyszer majd mindenki számot ad a mennyei ítélőszék előtt. Ezt mondta Jézus:

„És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” János 8:32.

Az igazság nem manipulál, hanem felszabadítja a foglyokat. Nem összezavar, hanem megvilágosít és megszentel. Nem megnyomorít, hanem tartást ad és kösziklára állítja az őt buzgón keresőket. Mert az igazság maga Jézus Krisztus, aki Isten Igéje.

Jézus, mint hűséges főpapunk, így imádkozott az Atyához:

„Szenteld meg őket a Te igazságoddal: a te igéd igazság.”

János 17:17.

Az igazság megismerése a szabadság és a megszentelődés alapja. Csakis ezen az alapon állva ismerhetjük fel szívünk kihülését, hogy még időben megtérjünk.

4.

A TANÍTÁSOK SZELE

Az első két-három század szeretetben és szolgálatban lobogó gyülekezetei után, a birodalmi támogatást élvező, elvilágiasodott Egyház belesüllyedt a sötét középkor züllött megtévesztéseibe. Már a korai egyházatyák is küzdöttek ez ellen, mint pl. Polikárpus, Ignác, Kelemen.

Jóval az apologéták munkálkodása után, már a katolikus egyház uralma alatti időkben, Luther és Kálvin munkássága nyomán Isten megfrissülést hozott a reformációval, azonban sajnos - néhány megújult sarjat leszámítva, mint pl. Moody, Wesley, Spurgeon, Finney, az anabaptisták, pünkösdiek - a keresztyénség mind tanításában, mind életminőségében ismét felhígult, teret engedve a széles körben terjedő antiszemitizmusnak, keleti miszticizmusnak és az erkölcsi szabadoságnak.

A XX. században a 40-es évek Bethánia Egylete (amit politikai okokból 1950-ben feloszlattak, de 1990-ben újra alakult, mint Bethánia CE Szövetség), majd a 70-es évek "Jézus forradalma" világszerte nemet mondott az üresen kongó „egyházasdira”, de igent mondott Jézusra, az Ő stílusára és valóságos hatalmat

hordozó tanításaira.

Majd a karizmatikus mozgalom: a Szent Szellem megnyilvánulásai, a tűzkeresztség és az erő jegyében indult el hosszú, hódító útjára a kiszáradt, megcsontosodott vallási tradíciókkal szemben - jó kezdetekkel, de a későbbiekben önálló szellemi irányzatával nem kis zűrzavart teremtvé. Napjaink kegyelem tanításának egyes vadhajtása pedig kihívó válasz, az apostoli-prófétai vonalban a teokráciára hivatkozó, egyre inkább hatalmaskodó, szélsőségesen karizmatikus egyházi klérusnak másokat leuraló, az atyaság-tanítványság értelmében szellemileg kiskorúsítani akaró, a mindennapok nehézségeit démoni jelenléttel magyarázó, lelkeket megnyomorító rendszerére, valamint a bűnnek ellenállni képtelen (vagy már nem is akaró) kudarcosságra. Sokaknak, sajnos egyre nehezebb kiigazodni ebben az ideológiai káoszban.

Azonban Isten, aki megemésztő tűz, nem üres dogmákat adott, nem tartalmatlan szokásokat, hanem igazságban és szentségben, az Ő felfoghatatlan kegyelméből kiküldte Szavát megmentésünkre. Önmagát nyilatkoztatta ki Fiában: Jézus Krisztus a testté lett, örökkévaló Ige, maga az Igazság és az

Élet.

A pünkösdkor létrejött Egyházban a hívőket nem egymás alá és fölé, hanem egymás mellé rendelte. A vezetők pedig előttük járnak, mint pásztor a juhnyáj előtt.

Az Élő Egyház = Krisztus élő teste. Nem mozgalom, nem szabályok halmaza, nem kapcsolati alá- és fölérendeltség. Túl az évszázadok számos megújulási hullámán, azokat kiértékelve és okulva belőlük, ne sodródjunk el a különböző tanítások szelével, ne váljunk öntelteké és langyossá, mint a Jelenések könyvéből ismert Laodiceabeliek!

Az Isten által indított ébredés középpontjában mindig Jézus és a keresztt áll a bűnbánatra hívás, a megtérés és megváltottság evangéliumával, annak túlárado örömeivel, szabadságával, a testvérek egymás iránti szeretetével és az Ige iránti tisztelettel, nem pedig az - egyébként épülésre adatott - ajándékok vagy a csodák.

Az Istentől küldött ébredés sodrásában lelepleződik minden testiesség, hazug képmutatás vagy titkolt gyűlölködés. Jézus így imádkozott az Atyához:

"Szenteld meg őket a Te igazságoddal: a Te igéd igazság!"

János 17:17.

Az igazságban járás = világosságban járás:

"Lábam szövétneke a Te Igéd, és ösvényem világossága."

Zsoltárok 119:105.

Vannak, akik előszeretettel hivatkoznak a fiúságban elnyert jogaikra, de nem – vagy keveset – tanítanak a szintén a fiúsággal kapott felelősségükről.

A szívünkbe töltetett Szentlélek által ezt kiálthatjuk:

„Abba!”, de melyik apa az, aki szeretett gyermekétől nem várja el az engedelmességet, és aki nem fegyelmezi fiát?

5.

A SZÍVÜNKBE ÍRT TÖRVÉNY

Miért kiáltanak sokan felháborodva „törvénykezést”, amikor az Istennek kedves, odaszánt, Neki elkülönített szent életre és gondolkodásmódra figyelmeztet valaki? Miért címkézik fel „farizeus” jelzővel azokat, akik radikálisan hirdetik, hogy tisztítsa meg magát az Eklézsia?

Szóljunk néhány szót előzetesen napjaink gyülekezeteinek emberi parancsolatairól!

Legtöbbek keserősége és ellenállása nem kifejezetten Isten parancsolatai ellen rugódozik, hanem a maguk esendősége zavarja őket. Akik képtelenek a Biblia zsinórmértéke szerint élni, az ismétlődő kudarcélmény elkerülése érdekében kialakítottak egy védelmi mechanizmust, amit elneveztek „Kegyelem tannak”. Ebből aztán már annyi vadhajtás nőtt ki, hogy ezek miatt kerülnek összeütközésbe az IGAZI KEGYELEM és – a tőle elválaszthatatlan - KRISZTUSI TÖRVÉNY hirdetői.

Tizenévesként tértem meg, és még jól emlékszem az országokon átsöprő „Jézus forradalomra”, ami a 70-es években ezrek újjászületését eredményezte, köztük az enyémet is. Jézus

volt mindennek a középpontjában, Jézusról beszéltünk és énekeltünk úton-útfélen, bizonyágtételünk kiapadhatatlan forrásként fakadt fel lelkünkben.

Nagyon hálás vagyok az Úrnak református neveltetésemért, de amit a kihűlt, megcsontosodott egyház nem tudott elérni, azt Jézus viszont igen: teljes, szívbeli átformálódást adott.

Ujjongtunk Isten kegyelmében és örömmel hallgattuk – sőt kifejezetten ezeket kerestük – a legkeményebb, legfelrázóbb prédikációkat, mert **Jézus iránti szenvedélyes szeretetünk meggyűlöltette velünk a bűnt.**

Ragaszkodásunk Jézushoz és az Ő igéjéhez határtalan volt! Ennek hajtóereje nem egy tan, nem egy mozgalom volt, hanem egy élő személy: Jézus Krisztus az Ő Szent Lelke által, aki megbocsátotta minden bűnünket! A bennünk munkálkodó új élet törvénye felülírta a régit, mert Isten fiaivá és lányaivá lettünk. Ez az új törvény nem a „fogcsikorgatva jobb akarok lenni” elérhetetlen vágya, hanem a legbelül megfogant szent Mag, ami isteni gyümölcstermésben nyilvánult meg.

Ezt az első szeretetet elhagyva válhatnak a keresztyének meglangyosodott, önelégült Laodiceává, s félő, hogy még ha karizmatikus körökhöz tartoznak is. Laodicea gyártja, mintegy

lelkesítő pótszerként a legújabb vallásos szokásokat, egyre jobban eltávolodva attól, ami élő:

„A Laodiceabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete:

Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen:

Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttasson ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.”

Jelenések 3:14-19.

A hívők másik rétege a hatalmaskodó, tekintélytisztelő és engedelmisséget elváró vallási vezetők általi leuralás, manipuláció ellen fordult. A Szentlélek általi személyes

vezetés és egyéni igei meggyőződés elnyomása, ellehetetlenítése ellen.

Nem csak a történelmi egyházakban, hanem sajnos az evangéliumi gyülekezetekben is kialakult egyfajta hierarchikus rend, ami kiskorúsítja a keresztyéneket, akikben ennek nyomán, az „egyházasdi” elleni feszengés kivetítődik mindenre, ami őket megnyomorító, kárhóztató, élettelen előírásnak tűnik.

De még ezek ellenére is miért vált ki olyan heves tiltakozást, szájukban keserű ízzel forgatva ezt a szót: „törvény”? Hiszen mi, újszövetségi hívők nagyon jól tudjuk, megértettük és megtapasztaltuk, amiről Pál ír:

„Az ember nem a törvény cselekedeteiből igazul meg, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit által!” Galata 2:16.

Egyikünk sem tudná megtartani a törvényt, de Jézus önmagában betöltötte azt.

„A törvény, mint tudjuk, Krisztusra vezérlő mesterünkké lett.” Galata 3:6.

Aki megtért és szívébe fogadta Jézust az Ő kegyelméből, annak Isten a szíve hústábláira írta be törvényét Szentlelke által, azaz maga Krisztus lett életének a törvénye.

Nézzük meg, mit mondott az Úr, amikor a törvényről faggatták!

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat!

E KETTŐBEN TELJESEDIK BE A TÖRVÉNY ÉS A PRÓFÉTÁK.” Máté 22:37-40.

Ez a *királyi törvény*, amiről Pál ír. Azokat az igéket, amiket Isten lángoló betűkkel felírt Mózes jelenlétében Izraelnek a kőtáblákra, azokat mindet betöltötte Krisztus, és beveste szívünkbe az újjászületéskor.

Amikor megismertük Őt, eggyé váltunk Vele, így az Őbenne betöltést nyert törvénnyel: örökkévaló igékkel, amik Isten szájából származtak.

Elpecsételte az övéit Szentlelkével, aki belülről fakadó igényt ébreszt, és szüntelenül készlet a szent és tiszta, istenfélő életre: így hit által töltjük be a *királyi törvényt*, ami a cselekedeteinkben is megmutatkozik.

Ezért nem érezheti senki taszítónak, utálatosnak a „törvény” szót, aki újjászületett, csupán HELYESEN KELL ÉRTELMEZNI! Pál megerősíti ezt:

„Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.”

Róma 7:12.

Olvassuk el, mit ígért Isten Jeremiás próféciajában:

„Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be...” Jer. 31:33.

Láthatjuk, így lehet Jézus bennünk az Örökkévaló Ige!

Egyébként maguk a farizeusok is elismerően nyilatkoztak a Mester felől: „Az Isten útját igazán tanítod.” (igazul, igaz módon) Máté 22:16.

Isten a szeretet. Jézus az út, az igazság és az élet. **A szeretet és az igazság elválaszthatatlanok!** Aki Krisztusban marad, csak az tud Isten igéje (tanácsa, eligazítása) szerint élni.

„És ez a szeretet, hogy járjunk az Ő parancsolatai szerint.”

II. János 1:6.

Jézus így imádkozott a főpapi imájában:

„Szenteld meg őket a Te igazságoddal: a Te Igéd igazság.”

János 17:17.

Így érthetjük meg, hogy aki Krisztusban marad, egyszerre marad meg Isten kegyelmében és az Ő általa a szívbe írt törvényben.

Valakitől hallottam nemrég, hogy aki kegyelemben és kegyelem által él, az kinyílik a szeretetre. Mennyire igaza van!

Hiszen nincs is annál csodálatosabb, felemelőbb, mint meggyógyulni és helyreállni Jézus szeretetében! Bár megérténénk, hogy pont Isten csodálatos kegyelme nevel minket arra, hogy a belénk oltott igei igazságban és szentségben éljünk! (Lásd Titus 2:11.)

„Aki Őbenne marad, egy sem esik bűnbe...” – írja János az első levelében. I. János 3:6.

Ki tud Krisztusban maradni? Az, aki alázatosan aláveti magát **IRÁNTA VALÓ TELJES SZERETETTEL** és **ODASZÁNÁSSAL**, szívből hit által, megragadva a kegyelmet Isten örökkévaló ígéje és Szentlelke által.

Vannak olyan vélemények is, hogy a bennem élő Jézus teszi a jót és Szentlelke termi meg gyümölcsét, így nem nekem kell erőlködni. Természetesen, nem is emberi erőlködésről van szó.

Azonban nehogy felmenteni akarják a hívőt felelőssége alól, hogy megtegye a saját részét, ezzel a szabadosság csapdájába csalva! A megváltás nem ölbe tett kézzel üldögélést jelent!

A mi részünk az önmagunk alávetése (az ó ember halála), és a „neki dőlve célegyenest futás” a célig. (Lásd: Filippi 3:14.) Ha vágyainknak engedve kilépünk Krisztusból, önerőből képtelenek leszünk hit által élni!

Nem a törvény cselekedeteiből igazulunk meg tehát, hanem hit által, hogy senki ne kérkedjen, de ugyanezzel a szeretet által munkálkodó hittel tartjuk meg a befogadott szent Magot: Krisztust, azaz a szívbe írt törvényt. **Ha valaki az élő törvényt kiszakítja magából, azzal Krisztustól, a szeretet és élet forrásától szakad el.**

Ha valamitől el kell szakítanunk magunkat szív szerint, az a szentségtelenség, irgalmatlanság, büszkeség, e világ és a lezüllött egyház szellemisége!

„Azért menjetek ki közülük, szakadjatok el, és tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket!” II. Kor. 6:17.

Ismerjük az igét: „A bűn pedig a törvénytelenység.” I. János 3:4.

Ahol nem fontos Isten tanácsaihoz igazodni, ott felüti fejét és elburjánzik a romlottság. Nem véletlenül írja ezt a zsoltáros:

„Szívembe rejtettem beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.” Zsolt. 119:11.

Nos, hogy is vélekedjünk? Figyeljünk Pálra:

„...meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi, azé, aki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.” Róma 7:4.

Értsük meg, hogy nem a test kénytelen-kelletlen cselekedeteinek, sem a törvény holt betűinek, hanem Jézus Krisztus Lelke által a *szívbe írt és ott munkálkodó törvény iránti engedelmeskedés* eredménye a megszentelt élet és a gyümölcstermés, ugyanis az újjászületett emberben lakó Szentlélek (Aki egy az Igével!) megtermi ezeket. A Galata 5:23-ban olvashatjuk, hogy „Az ilyenek ellen nincs törvény.” Korábban pedig ezt:

„Akik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek.” Galata 5:4.

Nem a holt cselekedetek által, hanem a szívbeli megtérés által, Krisztus ÉLŐ TÖRVÉNYÉT betöltve lesz hiteles keresztyén életünk, mert az újjászületésben a Szentlélek elpecsételt, így Isten szeretete és igazsága áradásának lehetünk csatorná! Isten igazsága által élni úgy lehet, ha betöltjük a *királyi törvényt*, ami **nem emberközpontú, humanista érzelgősség, hanem maga a valóság:**

„Új parancsot adok néktek, hogy egymást szeressétek!” János 13:34. – mondta Jézus a tanítványoknak. Ezt Pál apostol is megerősíti, hogy el ne felejsük:

„A törvény betöltése a szeretet.” Róma 13:10.

Nem az emberi rendeletek tehát azok, amelyek terelgetnek a keskeny úton, hanem Jézus Krisztus Igéje és a Szentlélek kinyilatkoztatásai, mert ezek sarkallnak szüntelenül az Úr és a testvéreink iránti teljes szeretetre, alázatos, krisztusi lelkülettel szolgáló szent életre.

Ha a Szentlélek vezetését átveszi a pásztorok, lelki gondozók vagy házi csoport vezetők irányítása, hasonló hibába eshetünk, mint a Galáciabeliek!

„Amit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?”

Galata 3:3.

Jakab levelében is igazolódik, mennyire fontos rendszeresen magunk elé tartani Isten útmutatásait, amik tükörként szolgálnak, hogy szembesüljünk valódi önmagunkkal, elősegítve a mielőbbi korrigálást:

„De aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad amellet, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, boldog lesz az ő cselekedeteiben.”

Jakab 1:25.

Pál részletes felvilágosítást ad egyik levelében arról, hogy az antikrisztusi szellemiség már átítatta a földi társadalmakat, alattomosan beszivárogyva a liberális felfogással a hívők közé is, sőt eljön az idő – ami napjainkban bontakozik ki szemeink előtt -, amikor a törvényszegés élére áll a TÖRVÉNYTIPRÓ, aki maga „a veszedelem fia”, és általános közerkölcsi szintre emeli a bálványimádást és a bűnözést.

Figyeljünk és vigyázzunk! Ha a szószékekről a szintiszta, elegytetlen ige hangzik - erőteljes felhívás valóságos megtérésre, igazi, törődő szeretetre, bűngyűlölő, istenfélő életre -, és Jézust felemelő, hiteles példákat láthatunk magunk előtt, akkor kevesebben hagyják majd el csalódottan a gyülekezeteket, mert az őszinte emberek éheznek a laza, show műsortól és művészi színvonalától mentes együttléstől! Gondoljuk át, hogy **a szívekbe írt törvény és a Szentlélek kenete által meghirdetett Ige mindig összhangban van.**

Ez akkor valósulhat meg, ha igazán megismertük Jézust és az Atyát:

„Mi pedig láttuk az Ő dicsőségét, amely az Atya
Egyszülöttének dicsősége, telve kegyelemmel és igazsággal.”
János 1:16.

Befejezésül pedig szívleljük meg a következő tanácsot:
„Annakokáért annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra
figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk!” Zsidók 2:1.

6.

A KEGYELEM TÁBLÁI

„Akkor átadta Dávid az ő fiának Salamonnak a tornácnak, annak házacskáinak, kincstartó helyeinek, felházainak és belső kamráinak, **a kegyelem táblája** helyének is formáját.” I. Krónika 28:11.

Teljesen lázba hozott egy gondolat e bibliavers kapcsán, aminek felismerése több más ígehelyet sorakoztatott fel előttem, mintegy „állomásokként”.

Mielőtt még sóhajtvá legyintenél: „Ja, csak ennyi?” – nézd át te is az idézeteket, és örülj velem!

Jézus az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Ott volt a teremtésnél az idők hajnalán, mint a világ Világossága: „Őreá nézve és Őáltala teremtetek mindenek” – írja Pál.

„Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet... És mondta Isten: Legyen világosság! – és lett. És elválasztotta Isten a világosságot a sötétségtől.” I. Mózes 1:1,3-4.

Csodálatos kinyilatkoztatásként olvashatunk ugyanerről János evangéliumának legelején:

„**Kezdetben volt az Ige**, és az Ige Istennél volt, és az **Isten volt az Ige**... Őbenne volt az élet, és az élet volt **az emberek világossága**... de a sötétség nem fogadta be azt...”

János 1:1,4-5.

Isten az Ő irgalmából elmondta népének a Vele való szövetség, azaz együttélés feltételeit, szabályait, aminek lényegét a **szövetség tábláin**, a Tízparancsolatban összegezte. Így megérthették, mit vállalnak az Úr számára elkülönített élettel. Tudjuk, hogy a kőtáblákat a frigylárában kellett elhelyezni bizonyságként. A „frigy” szó egyértelműen egy szent házasságkötést tanúsít Isten és népe között. Az Úr férjként, szentséges jelenlétével őrizte a **szövetség Igéit**. Bár sokan nem akarnak tudomást venni az Örökkévaló parancsolatairól – mondván, hogy az csak Ószövetség és Izraelnek íródott -, elengedhetetlen feleleveníteni, mit mondott Jézus:

„Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.” Máté 24:35.

Azt pedig jól vessük az emlékezetünkbe, hogy **Ő MINDIG AZ ATYA BESZÉDEIT SZÓLTA!**

„Amiket azért én beszélek, úgy beszélem, amint az Atya mondta nekem.” János 12:50.

Tehát ahogy nincs kétféle Isten, nincs kétféle evangélium sem, mert **az Atya és a Fiú EGY, és üzenetében is azonos.**

Szolgáljon figyelemfelkeltésül, hogy **az Újszövetség legutolsó könyvében is olvashatunk a „bizonyosság ládájáról”, amit Isten nem tett félre, nem dobott ki**, hiszen a frigy, amit népével (és a szelíd olajfába beoltott pogányokkal, azaz velünk) kötött, örök érvényű!

Az idők végén, amikor Isten haragpohara betelik és kitöltetik a világra a hitetlenség, a lázadás és minden gonoszság miatt, csodálatos jelentet zajlik a mennyben:

„És megnyilatkozott az Isten temploma a mennyben, és **megláttatott az Ő szövetségének ládája az Ő templomában**, és lettek villámlások és szózatok és mennydörgések és földindulás és nagy jégeső.” Jelenések 11:19.

Dávid, az Isten szíve szerint való férfi **szívébe rejtette az Úr beszédét**, hogy ne vétkezzen ellene. Jézus, a Dávid nemzetségéből származó királyi sarj Ésaías próféciaja szerint **„törvényt beszél a népeknek”** (42:1.), sőt Ő maga **„a testté lett Ige”** (János 1:14.), aki **betöltötte a törvényt**. Jeremiáson keresztül pedig megígérte az Úr, hogy **„törvényemet az ő**

bensőjükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be.” Jeremiás 31:33.

A BIZONYSÁG LÁDÁJÁBA TETT ÉS A SZÍVÜNKBE ÍRT IGÉK UGYANAZOK!

Jézus azt is megmondta, mi a legnagyobb parancsolat, ami alapján az összes többi érvényesül:

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”

Máté 22:37-40.

Krisztusban új teremtményként, az Ige által újjászületve érthetjük csak meg, miért nevezi az I. Krónika 28:11. a „kegyelem táblájának” a frigyládába helyezett, Isten törvényével tele írt kőtáblákat.

Isten igazsága és kegyelme Jézus Krisztusban öltött testet, és ez a kegyelem arra tanít, hogyan éljünk tisztán, szentül, elutasítva

minden bűnt, hitetlenséget és világiasságot, szüntelen visszavárva Jézust. (Lásd: Titusz 2:12.)

Az a meghirdetett kegyelem, amely nem tanít szent életre és a világi romlottságtól, kérkedéstől és a szemek kívánságától való elfordulásra (emlékeztetve, milyen ítélet elől mentett meg), az nem Isten kegyelme. A Tízparancsolat táblái tehát a kegyelem táblái is.

Jelenlegi látásom szerint, ahogy Krisztus volt a kőszikla, amiből víz fakadt Izrael szomjazóinak a pusztában, úgy Krisztus maga volt korábban az a kőszikla is, amiből kihatva két darabot, Isten a saját ujjával írta rá törvényét.

Ezeket a kőtáblákat törte össze Mózes a Sinai-hegy alatt, amikor meglátta a nép bálványozását az aranyborjával.

Számomra ez Jézus előképe, mert Ő az Atyából és az Atyától származik, Igéjének és parancsainak megtestesülése, aki a mi elveszett életünk, bálványozásunk miatt töretett össze a kereszten.

Ne hanyagoljuk a törvény és a próféták írásait, hanem ismerjük fel a teljes Írás csodálatos összefüggéseit!

„Az én lábamnak szövétneke a Te Igéd, és ösvényem világossága.” Zsoltárok 119:105.

Keressük, kutassuk az Úr kijelentéseit, és azonosítsuk be Jézus tanításaiban, sőt az apostoli levelekben is gyakran idézett ószövetségi Igéket! Így járhatunk világosságban és igazságban!

„A Te beszéded megnyilatkozása világosságot ad...” Zsoltárok 119:130.

7.

SZABADSÁG VAGY SZABADOSSÁG?

"Álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja!"

II. Tim. 2:19.

Aki nem hajlandó tanulni a kegyelem útmutatásaiból, az még nem utálta meg eléggé a bűneit, és ezért nem tudja kellőképpen értékelni Isten irgalmát.

Nem lehet keresztyén életet élni egyértelmű, világos határok nélkül!

Farizeusnak, ítélkezőnek, kritizálónak és képmutatónak tarthatnak és tartanak is némelyek ezekért a gondolatokért, tudom. Ám, mivel a bűnbánó összetörettetésben más ember lettem, meghaltam a réGINEK, tudom, kinek hittem, és tudom, mit végzett el bennem. Kegyelmet kaptam, szeretem Jézust, mert megváltotta és megváltoztatta a gondolkodásomat, egész életemet! Kihívott a sötétségből a világosságra, megtanít az új életben járni és tisztelni Isten Igéjét, ami megszentelő igazság. A kegyelem nem könnyelműségre, szabadosságra szabadít fel, hanem az új szívben a krisztusi jellem kiformálódására. A keresztről való beszéd Isten ereje az üdvözülőknek azért, hogy

új teremtként ellenálljunk a bűnöknek, kísértéseknek, és az Úr dicsőségére élünk.

„Mert ti szabadságra hívtatok, atyámfiak, csak hogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek!” Galata 5:13.

Igen, Krisztus elvégezte a helyettes áldozatot: benne és általa, vére által megigazultunk, ha töredelmes szívvel megtértünk Hozzá! Vége a rabságnak, s *EZ* a tökéletes szabadság!

A megigazultak gyűlölik a bűnt mind a maguk, mind a mások életében.

Mindaz, aki újjászületett a romolhatatlan, isteni szent Magból, hatalmat kap arra, hogy ellenálljon a bűnnek, tehát érti és éli, mire tanít a kegyelem:

„Mert megjelent az Isten, üdvözítő kegyelme minden embernek, **amely arra tanít minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk e jelenvaló világon, várva ama boldog reménységet**, és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését.” Titusz 2:11-13.

Az Úr elvárja, hogy Gyülekezete éljen a kereszterejével! Ha szívünkben Jézus ül a trónon, odaszánt,

imádságos lelkülettel le kell, sőt le is tudjuk győzni a bűnt a mindennapokban! Ezért szólítja fel Pál a hívőket, és bár egyikünk sem tökéletes, mégis figyelmeztetnünk kell nekünk is egymást féltő szeretettel:

„Ne uralkodjon tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjetelek néki az ő kívánságaiban!” Róma 6:12.

Hogyan lehetséges ez? A régi énünk halála által! Meg kell halnunk önmagunknak, a bűnnek és a világnak, ez a kereszthordozás, és így lesz számunkra valóság a keresztereje:

„Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól.” Róma 6:7.

„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Gal. 2:20.

NINCS SZABADSÁG HALÁL NÉLKÜL! A keresztnélküli szabadság, szabadossággá silányul. Szívleljük meg Péter apostol szavait!

„Mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek, hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben! Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok! És ha Atyának hívjátok Őt, aki személyválogatás nélkül ítél, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövővénységetek idejét.” I. Péter 1:14-17.

Mert mi a Krisztus-követés?

**Önző ambícióink, terveink és vágyaink feladása Őérte, régi
énünk halála a tanítványságunk ára.**

„Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jönni akar
én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és
kövessen engem!” Máté 16:24.

Ez csakis az Úr iránti, tűzben égő, elkötelezett szeretettel
lehetséges.

8.

AZ A TÍZ IGE...

Néha az az érzésem, mintha szándékos „provokáció” lenne jelen a szellemi szférákban. Ahogy egyre lazább, vadabb „kegyelmi irányzatok” ütik fel a fejüket, azokat, akik ragaszkodnak az Úr által elvárt tiszta, szent élethez, azokat „törvénykező” jelzővel illetik.

Pedig nem esne szó ennyiszer a törvényről, ha nem a „szükség” kényszerítene rá. De az igazságot elferdítők nagy károkat okoznak azzal, hogy a felfoghatatlan és csodálatos kegyelmet, a bűneik és gyengeségeik takargatására, magyarázkodásra „használják”, mintha a keresztyén élet csak mosolygós láblógatás lenne.

„Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait, az Ő parancsolatai pedig nem nehezek.” I. János 5:3.

Az a János írta ezeket, aki 3 évig együtt járt Jézussal. Szeretett tanítványaként az Úr keblén nyugodott az utolsó vacsorán, majd ő kísérte el Mesterét egészen a keresztig. Szíve különösképpen közel volt az Úrhoz, ezért annyira mélyek gondolatai mind evangéliumában, mind leveleiben.

Mert minden a szeretetről szól: hűséges ragaszkodás az Örökkévaló Atyához, és alázatos szeretet az emberek iránt. De mint tudjuk, ez nem az érzelmek játékát jelenti (bár nem zárja ki az emelkedett érzéseket), hanem elsősorban a hitünket és szeretetünket igazoló, odaszánt cselekedeteket.

„És szólt Isten mindezeket az igéket, mondván...” II. Mózes 20:1.

Isten a Vele szövetségre lépők felé kimondott elvárásainak, tanácsainak esszenciája az a TÍZ IGE (lásd: tízparancsolat, II. Móz. 20:1-17.), melyet soha nem vont vissza, sőt Jézus Krisztusban megerősítette és az Övéire kitöltött Szentlélek által a szívekbe helyezte azt.

Ha arra gondolok: „**Isten törvénye**”, akkor nem megtanulhatatlan szabályok sora jut eszembe, hanem mindaz a csodálatos, **eligazító Ige**, mellyel az Úr terelgette nyáját a pusztai vándorlás alatt, vagy amikről Jézus a Hegyi beszédben tanította az embereket.

A Fiú az Atya képmása, Igéje, útmutatása (azaz törvénye), akiről a messiási próféciaák szólnak ősidőktől fogva. Jézus minden szava és cselekedete **útmutatás** számunkra. Mennyire meglepődnénk, ha összegyűjtenénk tanácsait, figyelmeztetéseit!

Bizony, nem véletlenül hagyták el kegyelmének és gondoskodásának ellenére némelyek, ezzel a megjegyzéssel:
„Kemény beszéd ez. Kicsoda hallgathatja?” János 6:60.

Csak azok maradtak nyomában, akik hajlandóak voltak megérteni és megadni az „árát” a Vele való kapcsolatnak. Ma is ugyanarról szól figyelmeztetése csodálatos, irgalmas, kegyelemmel teljes Urunktól, aki a Vele legszorosabb közösségben élni vágyóknak ezt a feltételt szabta:
„És a ki föl nem veszi az ő keresztyét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám.” Máté 10:38.
Mit jelent ez? Az én, az ego naponkénti halálát. Ez a Krisztus-követés alap feltétele, az Ő iránta való szeretetünk kinyilvánítása, azaz a szívünkbe írt törvény megvalósulása.
Jézus mondja:

„Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem.” János 14:21.

Ahhoz, hogy megtarthassuk, meg kell ismernünk! S ezzel párhuzamban, Isten változhatatlan hűséggel megerősíti ígéretét az Őt szeretőknek:

„Eljegyeztelek téged magamnak örökre, és pedig irgalmassággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalommal

jegyeztelek el. Bizony, hittel jegyezlek el téged magamnak, és megismered az Urat.” Hóseás 2:18-19.

Ezért kiálthatjuk, hogy „Abba, Atya!” Isten túlcsorduló szeretetére egyetlen választ adhatunk: önmagunk helyett Őt szeretni teljes szívünkben, teljes lelkünkben, teljes erőnkben, sőt még azon is túl.

Erre tanít meg Isten kegyelme, amikor szívünkbe árad szeretete:

„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon.” Titusz 2:11-12.

A 12. vers tulajdonképpen összegzi a szövetség igéinek lényegét, amit ismét csak a bensőnkbe helyezett törvényben ismerhetünk fel. Hangsúlyozom: **nem az emberi rendeletekről és a vének hagyományairól van itt szó**, sem a templomi rendtartásról (hiszen megszűnt az ároni papság), hanem azt kell felismernünk, hogy a szívbe írt törvény = a szív körülmetélése. Egyfajta „vérszerződés” az Úrral.

Akik borzadnak a „törvény” szótól, azoknak ellentmondásnak tűnhet, de úgy látom a Titusz 2:12-ből, hogy **maga a kegyelem tanít meg a szívbe írt törvényre.**

Mégpedig úgy, hogy az Istentől küldött Kegyelem Lelke, aki az Igazság és a Szentség Lelke is, emlékeztet Jézus szavaira, aki viszont mindig az Atya beszédeit (parancsolatait) szólt. Csak az ember alapjában lázadó természete az, amely ellenáll a szó hallatán. Nézzük meg, mit prófétált Ésaías a Messiásról!

„Törvényt beszél a népeknek... a törvényt igazán jelenti meg... a törvényt naggyá és dicsőségessé teszi...”(42:1-3, 21.), **megtisztítva az írástudók szabályaitól**, így tanítja a nevével elnevezett népet. Nincs ellentmondás! Isten törvénye is és kegyelme is Jézus Krisztusban lett láthatóvá, benne nyilvánította ki tökéletes akaratát. Ahogy a 42. fejezetben, úgy a 61-ben is a Messiásról prófétál Ésaías, de ez utóbbiban, mint Szabadítóról, Gyógyítóról.

Kegyelmét, élő törvényén: Krisztuson keresztül teszi elérhetővé, hit által. Így lesz boldog és áldott, aki szereti az Urat, és ezt, iránta elkötelezett életével mutatja meg.

Róluk szól az 1. Zsoltár:

„Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül, hanem **az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az Ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal.** És olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megadja gyümölcsét, és

levele nem hervad el, és minden munkájában jó szerencsés lesz...”

Amikor a szívbe írt, élő törvényt emeljük fel, Jézus Krisztust emeljük fel, akit maga a Szent Lélek dicsőít bennünk.

Ne feledjük, hogy végső soron, még az emberi társadalmak sem működhetnek tökéletesen Isten igaz törvénye nélkül!

9.

CSERÉPEDÉNY ÉLETEM

Az utóbbi évek történései és a saját életemben lezajlott kemény küzdelmek, majd isteni beavatkozások egy mindenre kiható változást, szív szerinti átformálódást eredményeztek bennem.

Isten Igéje és a Szent Szellem mélyen szántott a lelkemben, feltörve a megkeményedett rögöket, és ahogy egyre közelebb jött Jézus, úgy tettem le bűnbánattal mindazt a terhet és rossz elgondolást, ami akadály volt abban, hogy Isten akaratában járjak.

Olyan volt ez, mint amikor a szőlőtőkéről és annak ágairól leszedi a vincellér a megkérgesedett háncsot. Sorozatos csalódáson, összetörettetésen mentem keresztül, amiben része volt a körülöttem zajló gyülekezeti eseményeknek is.

Mindig is szerettem Isten szavát, de mostanában, megújult erővel és figyelemmel kezdtem kutatni, belső vágy hajt, hogy megismerjem Krisztus titkait és a Szent Szellem kinyilatkoztatásait, aminek eredményeként még inkább

fókuszba került az evangélium lényege, Jézus váltságműve és az istenfélő, szent élet fontossága.

A korábban és a jelenben megtapasztalt Isten általi vezetés, Jézus lényének túláradó gazdagsága és a letisztult igei meggyőződés visszafordított a vallásos „pörgésből” az eredeti irányba. Arra az útra, amin újjászületésemkor elindultam.

Ezért nem tudok ráhangolódni arra, az apostoli, prófétai, tanítványsági mozgalomra, ami világszerte ismertté vált, és sok gyülekezet – köztük a miénk is – erre a struktúrára építi fel közösségi életét.

Számomra ez idegenül hat, és annak ellenére, **hogy hiszek abban, hogy az Úrtól kapott próféciaik igazak, pontosak és beteljesednek**, hiszek a Szent Szellem csodálatos munkájában és az Egyházat építő ajándékainak dinamikus működésében, nem tudok azonosulni napjaink prófétai irányzatával, sem a Kegyelem-tan vadhajtsaival.

Megremeg a lelkem a keresztyén barátságok szétszakadásai miatt, összeszorul a szívem a korábban jól működő házi csoportok széttzilálódásáért, elkeserít az egyre több tönkrement házasság, ami ráadásul válással végződik!

Ennek ellenére tudom, hogy Jézus munkálkodik, és
Menyasszonyát felkészíti visszajövetelére.

Krisztus Testének helyre kell állni, és feladni a glóriakészítő,
állami elismerésekért áhítózó vallásoskodást, feladni minden
olyan emberi ambíciót, ami Jézus Krisztus helyett az embert
dicsőíti (Vigyázat: humanizmus!), viszont legyen cél az alázat,
szeretet, igazság és szentség útján járva felépülni, mely út
maga az Úr Jézus!

De ezt nem mozgalmak végzik el, hanem az őszinte bűnbánat,
megalázkodás és Isten szenvedélyes keresése – önmagunk
igazságának elengedésével. Adja az Úr, hogy mindnyájan
felfrissülhessünk Jézus szeretete által!

Ez a folyamat gyakran nem úgy kezdődik, ahogy azt mi
elképzeljük.

Nem a múlton akarok merengeni. Azonban, a régebbi
ébredésekben mindig jelen volt a világiasságtól való gyökeres
elfordulás és az egymás iránti könyörület. Ezek az ébredések
dinamikusan IMÁDSÁG -, IGE -, és

KRISZTUSKÖZPONTÚAK VOLTAK: Jézus Krisztus
szolgált bennünk és általunk. Erre van szükség ma is! Ha ezt
nem teszi lehetővé a bűnnel kovászolt Egyház, akkor Isten a
„falakon” kívül tevékenykedik szent szabadságban, vezetve és
megszentelve az elhívottakat.

Mostanában sokat sírok az Úr előtt. Amikor azt hiszem, hogy végre eljutottam valahova – és tényleg lenyűgöző igazságokat érthetek meg az Úr kegyelméből -, akkor döbbenek rá, milyen keveset is tudok még!

Amikor úgy érzem, hogy stabilan állok, akkor szembesít a Szent Szellem – belenézve a szabadság tökéletes törvényébe -, hogy mennyire nyomorult vagyok. Minél jobban megismerem Jézust, annál kisebbnek és szegényebbnek látom magam.

Most is itt vagyok a Szentírás felett elmélyedve, és azért imádkozom, hogy könyörüljön rajtam az Úr, megszámálhatatlan

mulasztásom vagy tévedésem miatt, és segítsen, hogy ne megégetésre kerülő fát, szénát és pozdorját építsek a krisztusi alapra, hanem Őszerinte való maradandót.

Hasznos az átvilágítás. Jó ebben a tűzpróbában semmivé válni és mindent elengedni. Jó odaborulni az Atya elé, hogy feltegyen korongjára, és átgyúrja törékeny agyagedény életemet!

10.

SZENT SZELLEMHEZ IMÁDKOZNI?

Évek óta foglalkoztat az a kérdés, vajon helyes-e, ha a Szent Szellemet dicsőítjük énekeinkben, vagy kéréseket intézünk hozzá imáinkban. A belső nyugtalanság miatt alaposabban átnéztem a Biblia ide vonatkozó részeit, Jézus és az apostolok gyakorlatát, utasításait, sőt még az Ószövetségbe is belelapoztam.

Érdekes módon nem találtam olyan szakaszt, ami ezt a karizmatikus szokást igazolta volna.

Hangsúlyozom, hiszem és vallom, hogy Isten küldte el a Pártfogót Jézus nevében, akiről a János evangéliumában ezt olvashatjuk:

„Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall..., engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti nektek.”

János 16:13-15.

Meggyőződésem, hogy ahol Jézus Krisztust dicsőítik, ott a Szent Szellem munkálkodik. Ahol viszont a Szent Szellem, az általa osztott ajándékok és az azokkal szolgáló személyek

kerülnek előtérbe, ott bizony el kell csendesednünk és meg kell kérdeznünk:

Rendjén van ez így?

Maga Jézus mondta a tanítványoknak, hogy jobb nekik, ha Ő elmegy, és eljön a Vigasztaló, de nem azért, mintha ő nagyobb vagy fontosabb lenne a Fiúnál, hanem azért, mert Jézus távozása után Ő vezet el minden igazságra, emlékeztet a Mester szavaira, ha kell, megfedd, és kijelenti a még elrejtett isteni titkokat.

Egyszer sem utasított viszont arra, hogy a Szent Szellemhez imádkozzanak, sőt ezt a helyes megszólítást tanította nekik:

„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...”

Felhívta a figyelmüket, hogy Jézus nevében tárják kéréseiket az Atya elé, mert Isten a Fiúra nézve hallgatja meg őket.

Összességében tehát nem igazolódik, hogy a Szent Szellemhez való imádkozás helyes gyakorlat lenne.

A bennünk lakó Szent Szellem által imádkozunk, kérünk vagy dicsérjük az Urat, illetve Ő maga is Jézust dicsőíti bennünk, hiszen a Vele való közösségben testünk az Ő temploma.

„Mindent megvizsgáljatok!” I. Thessalonika 5:21./a

11.

KIÁBRÁNDULÁS

Életünk sok területén érkezhethünk el olyan pontra, amikor csalódunk valamiben vagy valakiben. Elveszítjük hozzá fűzött reményünket, összedől egy elmélet, netán hitelüket veszítik azok a személyek, akikben megbíztunk. Tragikus, ha gondosan felépített teóriák romjai alatt keresztyének vajúdnak!

Előfordult már ilyen az évszázadok során. De nem kell túl messzire tekintenünk, elég, ha a közelmúltat és napjainkat vizsgáljuk.

Nagy megújulások, nagy lánggal fellobbanó tüzek izzottak, sokezres tömegeket megmozgatva Jézus nevében. Megtért emberek fordultak el őszintén a bűntől, és átadták szívüket az Úrnak. Megváltozott életek, megváltozott célok, letisztult gondolkodás és Istenbe vetett hit alapozta meg mindennapjaikat.

Aztán lassan, észrevétlenül hajlottak el az üzenetek attól az egyetlen abszolút igazságtól, ami maga Krisztus. A tanítások széles körben elsekélyesedtek, központba került a szellemi ajándékok témája és azok használata, miközben olyan viselkedési megnyilvánulások váltak természetessé, amelyek

egyre inkább távolodtak Jézus jellemétől (kontrollálhatatlan nevetés, rángatózás, állati hangok).

Nem akarom felsorolni a visszasságok okát, nem is ismerem mindet pontosan, de szeretném hangsúlyozni - senkit nem kárhoztatva -, hogy globális jelenség tapasztalható az Egyházban, leginkább a magukat karizmatikusnak tartó körökben, ami sajnos kemény súrlódásokat és keserű szétszóródást is eredményezett.

Jól indult gyülekezetek távolodtak el a krisztusi normáktól és a szeretetben gyümölcsöző élettől. Oly annyira, hogy felismerések, vágyak, célok és vélemények ütköztek, aminek testvérek megbotránkozása és egymástól való eltávolodása lett a következménye. Sokan hagyták el a közösségeket.

Fájdalomban vergődtem én is, látva, átérezve az események súlyát, veszélyét, görnyedve a káros és egyáltalán nem krisztusi megoldások miatt.

Eljutottam a kiábrándulásig. Nem Istenből, nem Jézusból, nem a keresztyénségből, hanem mindabból, amit a hívők Jézus neve alatt tesznek.

Mindabból, ami mű, ami utáncsat, Krisztust helyettesítve az embert emeli, s mindabból, ami fanyar gyümölcsöket hozott.

A kiábrándulás drámai mélypontja azonban mégis az, amikor az ember szembesül esendő önmagával. Azzal az énképpel, ami ha Isten szívének tüzes, szent tégelyébe kerül, megolvad. Tüzes kemencébe vezetett engem is az Úr, hogy az Eklézsia romlásán érzett vajúdás mellett meglássam saját szegénységemet is.

Istenfélelem szállt rám, és gyakran töprengek, vajon milyen szakaszhoz érkeztem keresztyén életemben.

Jézust keresem. Megváltómat, aki elindított a keskeny úton, és meg is tart mindvégig. Lecsupaszított előttem minden emberi cicomát, hiúságot, pozíciót.

Nincs szükség világias külsőségekre, értéktelen kellékekre, sem magam vagy mások gyártotta elképzelésekhez szabott ötletekre!

Krisztus és az evangélium, akire építenünk kell, de nem fát, szénát, pozdorját! Nem humanista, egocentrikus, s mégis vallásos mázzal bevont rendszereket! Nem emberi bölcseséggel torzított teológiához szabott intézményeket!

A Szent Szellem szentségben és szabadságban munkálkodik.
„A szél fúj, ahonnan akar, és nem tudod, honnan jön és hova megy. Így van mindenki, aki Szellemtől született” – mondta Jézus Nikodémusnak.

Ha Rá figyelünk, megtermi bennünk gyümölcsét és elvezet minden igazságra. Útjelző táblánk az Ige.

Hiszek a dinamikusan szolgáló keresztyénségben! Hiszek egy egészségesen élő organikus gyülekezetben, és abban, hogy a Szentlélek ajándékai az Egyház épülésére adattak, és Ő AZ, AKI EZEKET OSZTJA ÉS MŰKÖDTETI.

Reménykedve várom azt az időt, amikor *a keresztyének alázatosan, megszentelődve, Krisztus képére átformálódva és Hozzá szenvedélyesen ragaszkodva járnak szeretetben, irgalmas szívvel támogatva egymást, elfordulva tévtanításoktól, büszke rangoktól és istentelen szennytől, bizonyossággá válva az Isten nélkül élő embereknek.*

Köztük akarok lenni, ezért várom az Úr érintését, hogy szívem új élettel teljen, kegyelmében meggyógyuljon, s lángra lobbanjon bennem az első szeretet tüze, hogy megteremjem annak gyümölcsseit!

Nagyon megdöbbentem, amikor felismertem, hogy *az első szeretet nem csupán érzés, hanem **CSELEKEDET***:

„De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnan estél ki, és térj meg, és **az előbbi cselekedeteket cselekedd**; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” Jelenések 2:4-5.

Többet kellene csendben maradni és figyelni! Isten ezt kéri:

„Hallgass, én népem, hadd szóljak!” Zsoltárok 50:7.

12.

VALLÁSVÁLSÁG, ÚTKERESÉS

Amióta az Úr egy reggel azzal ébresztett, hogy "Kiálts hozzám, és megfelelek, olyan dolgokra tanítalak, amiket nem tudsz!", azóta különösképpen foglalkoztatnak a keresztyén berkek megválaszolatlan visszasságai.

Azon újjászületett emberek közül, akik megtapasztalták a Jézus iránti szeretettel csordultig megtelt szív állapotát és a Szent Szellem dinamikus, átformáló erejét, mára már sokan fuldokolnak abban, a magát karizmatikusnak valló, de *indulásához képest szélsőségessé vált mozgalomban*, ami egykor új, szellemi lüktetés ígéretével hömpölygött végig világszerte az Egyházban.

Az Úrtól nyert szabadságukat egy idő után észrevétlenül megoltotta és betöltötte egy laodiceai önelégültségben megvakult, mindent és mindenkit irányítani akaró, ráadásul hamis módon bibliai igazságokra hivatkozó vezetői kontroll alatt tartó lelkület.

Az ilyen, vallásos zűrzavarban Krisztus Teste lelkileg kiég, kifosztottá és terméketlenné válik.

Hiszek abban, hogy Isten ajándékai csodálatosak és építenek, hiszen aki osztja azokat, Jézusból merít, Őt dicsőíti és Őt jelenti ki.

Ahol a karizmák Isten szerint működnek, ott valósággal Jézus dicsőül meg.

Fel kell törnünk a sűrű áradatból a felszínre, a hullámok fölé, hogy friss „oxigénhez” jussunk, és vissza kell térnünk az első szeretet Jézus központúságához, az Igéhez és a Szent Szellem belső készítését meghalló, természetes vezetéshez!

Mindezt azért, hogy életben maradjunk, és életre segítsünk másokat is. Mindnyájan királyi papság vagyunk, akik az újjászületés által Krisztus Testének részei lettünk, és Szent Szelleme elvezet minden igazságra!

* * *

„Teher alatt nő a pálma” – szokták mondani. Mi még a szocialista idők árnyékában tértünk meg, és semmi máshoz nem hasonlítható az a tiszta, valóságos szabadság, Jézus személye iránti lüktető, elkötelezett, akár komoly kockázatokat is vállaló, ragaszkodó szeretet - igen, erre vágyunk újra!

Hiszem, hogy megkönyörül rajtunk az Úr, és ha levetkőzzük az

évek alatt ránk rakódott vallásos mázakat és más terheket,
Jézus felemeli szívünket az övéhez.

Amikor az enyhén elcsúszott karizmatikus mozgalom
„befogta” szabadságunk „szelét”, és elhitette velünk,
hogy *ez* az újszövetségi gyülekezeti minta, fokozatosan lettünk
naivan, inkább az egyházi rendezvények kiszolgálói, mint
Krisztus követői. (Tisztelet a néhány kivételnek, ahol egyik
nem zárja ki a másikat!)

Mintha átprogramozták volna a lelkünket. Nem
rosszindulatból, hanem a fel nem ismert, vallásos hitetés
folytán.

Lassú kiégés a folyton pörgő mókuserékben, majd a rémült
eszmélés.

Hangolják fel szívünket Pál apostol szavai!

„Isten ugyanis a hit által tett megigazulttá, hogy megismerjem
őtet: föltámadásának erejét, de a szenvedésében való részesedést
is.” Filippi 3:9-10.

Részben a saját bűneink megbánásával és elhagyásával,
részben az intézményesítéssel megnyomorított, elvilágiasodott
Egyház felrázásával, mentsük meg szívünk tüzet és másokat is,
akik vergődve, bolyongva keresik azt, amit elveszítettek!

Tudom, hogy az is kegyelem, ha Isten megítél. Ezt tette. Szeretetből fenyít, dorgál. Tisztában vagyok vele, hogy amikor mindezt leírtam, elsősorban a magam felelősségét kell megvizsgálnom, mert Krisztus ítélőszéke előtt magamért kell számot adnom: a saját életemben megmutatkoznak-e a Szent Szellem gyümölcsei, és megcselekszem-e az első szeretet cselekedeteit.

Semmilyen éleslátás nem mentesít attól a tényről, hogy senki és semmi vagyok Jézus nélkül, és minden tekintetben az Ő kegyelmére szorulok. Magamra vonatkoztatom elsősorban ezt az ígét:

„Mivel ezt mondd: gazdag vagyok és meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás, és szegény és vak és mezítelen: Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttasson ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért és térj meg!” Jelenések 3:18.

A vajúdás végéhez értünk. Elkezdődött a kitolás időszaka. Hamarosan megszületik – fájdalmak, szenvedés és kiáltások

között – a kihívottak gyülekezete, akiket nem intézményes korlátok tartanak össze, hanem Jézus Krisztus kegyelme, igazsága és az egymás iránti irgalmas szeretet.

Pál ezt írja:

„Gyermekeim, kiket ismét fájdalommal szülök, míg kiformálódik bennetek a Krisztus...” Galata 4:19.

„Mert isteni buzgósággal buzgok értetek; hisz eljegyeztelek titeket egy férfúnak, hogy mint szeplőtlen szüzet állítsalak a Krisztus elé.” II. Kor. 11:2.

Testvéreim! Fel kell vállalnunk a radikális döntést: ne szabjuk magunkat e világhoz, hanem vizsgáljuk meg, mi Isten szent, kedves és tökéletes akarata! *EZ* a felfoghatatlan kegyelem munkája az életünkben!

Végül ne felejtsük el: az igazság felismerése nem magyarázat semmiféle szeretetlen ítélkezésre, mert Jézus, aki maga az igazság, egyedül méltó minden dicsőségre, hódolatra és bíraskodásra. Szolgáljuk Őt tehát állhatatos, alázatos lelküllettel!

Vegyük komolyan az Ige figyelmeztetését, ha nem akarjuk, hogy amúgy is csak pislákoló lángunk végleg kialudjon!

„És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondta:
Fussatok ki belőle [Babilonból] én népem, hogy ne legyetek
részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból!”
Jelenések 18:4.

„Azért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az
Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak
titeket...”

II.Korintus 6:17.

Legyünk okos szüzek, akiknek nem fogy ki olajuk a
mécsesből, mert hamarosan felhangzik a kiáltás: „Érkezik a
Vőlegény, készüljetek elé!”

13.

VISSZA AZ ALAPOKHOZ!

„Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősködjete a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugodalmat találjatok a ti lelketeknek! És azt mondták: Nem megyünk!

Őrállókat is rendeltem fölējük, mondván: Figyeljete a kürtnek szavára! És azt mondták: Nem figyelünk!” Jeremiás 6:16-17.

Egyre többször halljuk mostanában – és ebben általában megegyezünk -, hogy Isten népének vissza kell térnie az alapokhoz, ha maradéktalanul be akarja tölteni küldetését, mint „hegyen épített város”. De melyik ez a rendíthetetlen alap?

Kizárólag az, amit az apostolok és próféták hirdettek és éltek, Jézusra a szegletköre letéve. Erre épült fel az Egyház, és Krisztus Teste ma sem állhat, ma sem győzedelmeskedhet más alapokon.

Ismerjük a példázatokból a kősziklára és a homokra (fövényre) építő emberek történetét, és a levont tanulságokat:

„És valaki hallja éntőlem e beszédek, és cselekszi...” vagy hallja és nem cselekszi. (Lásd Máté 7:24-27.)

Milyen beszédekre utal itt a Mester? Mit tanított Ő a népnek, betöltve Ésaías próféciáját?

„Íme, az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel, lelkemet adtam belé, **törvényt beszél a népnek**. Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, és pislogó gyertyabelet nem oltja ki, **a törvényt igazán jelenti meg.**” Ésaías 42:1-3.

Ha szabad illet mondani, ez az egyik kedvenc bibliai idézetem. Jézus mindig az Atya beszédeit szolta, sőt Ő a testté lett Ige: Isten kijelentett akarata, igazsága és törvénye (útmutatása), akiről már az Úr igaz prófétái előre írtak, évszázadokkal korábban bizonyosságot tettek.

„Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, a ki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.” János 12:49.

Ehhez az ÉLŐ TÖRVÉNYHEZ, ehhez a megingathatatlan, örökkévaló KÖSZIKLA-ALAPHOZ, a bölcsesség kezdetéhez (Zsoltárok 111:10.), a szintiszta, hamisítatlan Igéhez kell visszatérnünk (János 17:17.), amiről, illetve Akiről így ír Jeremiás, tolmácsolva az Úr szavait:

„Nem olyan-e az én igém, mint a tűz, azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pöröly?” Jeremiás 23:29.

Aki erre a kösziklára épít, az minden vihart kibír, minden megpróbáltatásban kitart, erősen küzd az árral szemben is, és minden hamisítványt felismer, mert ismeri az Igazságot.

Nézzük meg még egyszer a kezdő igénket!

„Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugodalmat találjatok a ti lelketeknek!”

Jeremiás 6:16.

Ha Izraeltől ezt várta el Isten, tőlünk sem vár mást vagy könnyebbet, mert Ő változhatatlan. Ezért ne kevélykedjünk, és ne térjünk szélesebb utakra, kegyelmére hivatkozva, nehogy kivágassunk!

Testvéreim! Vissza az ősi úthoz, vissza a Kösziklához, az igaz alaphoz!

Így lehetünk olyan erősek és ingathatatlanok, mint Mózes, akiről ezt olvassuk:

„Hit által hagyta oda Egyiptomot, nem félve a király haragjától, mert erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant.” Zsidók 11:27.

Már ő is Kősziklának nevezte Urát, akiben az örök Krisztus jelenlétét tapasztalta meg a pusztai vándorlás során:

„Kőszikla! Cselekedete tökéletes, mert minden Ő útja igazság! Hűséges Isten és nem csalárd, igaz és egyenes Ő!” V. Mózes 32:4.

Jézus Krisztus az alap. Ő az egyetlen út, mely az életre visz. Nincs más igazság, nincs más evangélium.

14.

AZ IGAZSÁG MÉRLEGÉN

Minden kimondott vagy leírt szavam, véleményem, elsősorban a saját magam ítélete.

Amiben mások felelősségét keresem, nem voltam-e benne én is?

Amiben mások mulasztásait feltárom, nincsenek-e nekem is hasonló hiányosságaim?

Nem lehet az igazság mérlegén úgy megmérni másokat, hogy közben én érintetlen maradjak!

Testvéreim hibái engem is önvizsgálatra indítanak. Ha nem is vettem részt bennük, vajon odaálltam-e felelősségteljes szeretettel figyelmeztetni és irányt mutatni?

Az igazság ösvényén járás sohasem jelentheti a társak elmarasztalásából táplálkozó önfényezést, de kevesebbet sem, mint a szintiszta valósághoz való ragaszkodást!

Feddésem csak akkor gyümölcsöző, ha alázatosan különbnek tartok másokat magamnál, és mindig, mindenben Jézus

Krisztusra mutat az életem.

Őszintén, ha facebook bejegyzéseim nem többek egy tetszésnyilvánítást gyűjtő pontnál, akkor hiábavalók az ütős üzenetek, csak a hiúság virágait öntözöm.

Ha Isten csodálatos kegyelme nem indít megtérésre, őszinte istenfélelemre és Jézus iránti szenvedélyes szeretetre, ami a világiasságtól való radikális elfordulásra készítet, akkor nem értettem meg a megváltás lényegét.

Ha az átélt próbák, nehézségek során nem váltam alázatosabbá és irgalmasabbá mások iránt, akkor még nem törtem össze eléggé.

Ha mindennapjaimból hiányzik Jézus visszavárása és a szükségben levők felé irányuló érzékenység, akkor félő, hogy „tolvaj módra” lep meg AZ a nap.

Ha felismeréseim megmaradnak a rácsodálkozás szintjén, de a szívem kemény marad, és testvéreim nem kapnak tőlem bátorítást vagy segítséget, akkor elnyert világosságom egy idő után homállyá szürkül.

Hivatásom: hegyen épített város. Legyen így!

15.

MILYEN ÉBREDÉST VÁROK?

Olyan ébredésért imádkozom, amikor az emberek meggyűlölik a bűnt, és semmi sem tarthatja vissza őket attól, hogy szívük fonákját felfedjék.

Olyan ébredést vágyom látni, amikor az én alább száll, és Jézus felemelkedhet, betöltve minden gondolatot, érzést, cselekedetet.

Így, ujjongó örömben „gyógyulás lesz szárnyai alatt.”

Olyan ébredésben akarok élni, ami folyamatos, mert szüntelen Isten akaratát keresi, az Ő szentségéhez szabja ünnepét, hétköznapiját, ahol igazságban és irgalmasságban járva érett gyümölcsöket terem a szeretet által munkálkodó hit.

Itt vagyok, Uram. Meghajtom magam előtted. Formálj át engem is! Ahogy imádkoztál az Atyához:

„Szenteld meg őket a Te igazságoddal: A te igéd igazság.”

János 17:17.

Záró gondolatok

„Aki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy Őbenne vagyunk.”

I. János 2:5.

Írásaim eredetileg nem könyvnek készültek. Blog bejegyzéseimet és más igei elmélkedéseimet dolgoztam át összefüggő anyaggá, ezért számomra az Úr váratlan ajándékosodája, hogy ez a könyv megszületett.

Ha épültél az olvasottakból, legyen érte minden dicsőség az egyedül szent, igaz és bölcs Istennek Jézus Krisztus által!

Áldjon meg az Úr!

További írásaim megtalálhatók a www.gutitunde.eoldal.hu honlapon.

Szeretettel:

Guti Tünde

Drága, Jó Uram!

Köszönöm Neked, hogy testvéreimmal együtt kereshetjük és megtalálhatjuk az Igazságot, mert irgalmadból kijelented magad mindazoknak, akik őszinte, megtérő szívvel és erős odaszánással meg akarnak ismerni Téged!

Hálás vagyok a Te beszédedért, ami „lélek és élet”, s pásztorol azon az igen-igen keskeny ösvényen, ami az örök életre visz! Dicsőítem Jézus Krisztus nevét a bennem lakozó Szentlélekkel együtt, aki Őt jelenti ki, az Ő lényéből merít, vigasztal, tanácsol és erőt ad mindvégig kitartani azon az úton, mely az Atyához vezet, s amely út maga a testté lett Ige.

Bocsásd meg tudatlanságunk ideje alatti tévelygéseinket, most már üdvösségünk szerzőjére és bevégzőjére nézünk, és törekszünk szabályszerűen megfutni pályánkat a célig, mely cél Krisztus maga!

Segíts Őérte mindent kárnak ítélni, engedelmességben járni, hogy hitünket a szeretet és igazság termő gyümölcsei kísérik! A mi Urunk Jézus nevében, ámen!

A könyv és egyes részeinek terjesztése kizárólag a szerző
nevének és honlapcímének a feltüntetésével engedélyezett!

www.gutitunde.eoldal.hu

Rólam...

Nem vagyok senki más, csak egy egyszerű, megváltott ember. 1960-ban születtem Budapesten. Életem Ura, célja és reménysége Jézus Krisztus, akiről dalaim, verseim és elmélkedéseim szólnak tizenéves korom óta. Feleség vagyok, négy felnőtt fiú édesanyja, egy pici lány nagymamája, s ha néha egy-egy jól sikerült írást papírra vethetek, az az Úr ajándéka. Boldoggá tesz, ha bárki számára áldást jelent.

Röviden a tartalomból...

Nincs annál fontosabb, mint hogy Isten megtért népe igazságban, szentségben és szeretetben járjon, hitben elkötelezve magát az Atya iránti engedelmisségre és az emberek felé való alázatos szolgálatra. Jézus Krisztus megismerése nélkül ez lehetetlen, vele együtt, Őt követve és az Ő jellemére átformálódva viszont a legnemesebb, és az egyetlen igaz életcél a jelenkor vallásos útvesztői között. Erre próbálnak rávilágítani, a szerző megtérését és igazságban való felnövekedését, valamint az eklézsia problémáit egyszerű, féltő őszinteséggel taglaló igei elmélkedések.